

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja III. évf. VI. szám 2015. június hónap

Hittel, tollal, szikével

Mindig ügyeltem arra, hogy olvasmányaim, lelki-szellemi táplálékaim között ne csak teoretikus művek, hanem életrajzok is helyet kapjanak. Egy-egy arcél hathatósabb segítséget adhat Jézus követéséhez, mint a még oly briliáns gondolatmenet, vagy sziporkázó okfejtés. Ezért is vettem kezembe nem kis kíváncsisággal néhai dr. Csúcs László mohácsi szülésznőgyógyász önéletrajzi írását. Ezúttal sem csalódtam.

A főorvos úr visszaemlékezése mindvégig ébrentartotta figyelmemet. Megható volt, milyen szeretettel emlékezett vissza egykori alma materére, a jezsuiták vezette pécsi Pius gimnáziumra és mindazokra a lelkiatyákra, akik spirituális fejlődését segítették. A múltidézéssel életre váltotta, amit a Zsidókhöz írt levél szerzője így fogalmaz meg számunkra: „Emlékezzetek meg előljáróitokról, akik Isten szavát hirdették nektek. Gondoljatok életútjuk végére, és kövessétek őket a hitben.”

A Bibliát, Isten szavát mindég zsinórmértékének tekintette. Az Írás szavai ötlöttek eszébe egy-egy jeles esemény kapcsán, de a hétköznapi taposómalmában is ezekből merített vigaszt a küszködéshez, az embernek maradáshoz. A háború vérzivatarában frigyre lépő hűgának tószóján a következőket citálja: „Ne aggódjatok az életetekért... Ne aggódjatok a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért, elég minden napnak a maga baja! (Mt 6, 5-24-34)”

Kálváriát jár vágyva vágyott kisfiúk életben maradásáért és jöbi mélységeket érint a csöppnyi élet elmúlásával szembeállítva. Az okok keresése; - *Istenem, te bizonyára tudod, miért adsz ránk ilyen keresztet, de mi nem értjük, csak nagyon szomorúak vagyunk.... Meg akarsz alázni bennünket, mikor olyan betegséget engedél a családjunkban, mellyel szemben tehetetlen az egész büszke orvostudomány?*- az Istenben való rendíthetetlen bizalom hitvallásává csendesül: „*Legyen meg a te akaratod!*”

A nemzet megrokkanását eredményező gyalázatos abortusz törvénnyel szemben (1956) minden fórumon tiltakozott. Nem végzett egyetlen magzatelhajtást sem. „*A nők legnagyobb szolgálata népiünk, az országunk iránt, hogy az élet folytatását, minden gépnél értékesebb „anyagot”: az embert biztosítsák a jövőnek. – A jövőnek, melyben hinnünk kell! ... Ex nihilo, nihil fit – mondja a több ezer éves latin közmondás: Semmiből semmi sem lesz. – Ha nincs elegendő gyermek, nincs jövő.*” A pártbizottsági ülésen elmondott szavait dermedt csend fogadja. Kész körorvosként szolgál, ha a „mindenható gépezet” revansot venne szókimondásáért.

Számadás című versében a hit megmaradásáért fohászkodik:

„Alkonyodik immár – nézd el Uram – szolgál

Nyolcvanöt évével, lazítja vitorlád.

Közel már a túlpárt, föld hűvöse árad,

Testem beleborzong. – Engedd, jobban lássak!

Megengeded érnem, megtartsam a hitet,

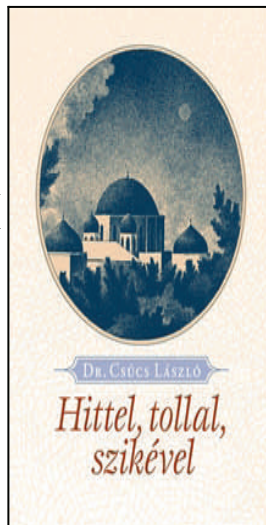
Most, a nagy finisnél, kezem el ne engedd!

Nem rém az elmúlás – inkább szabadulás...

Örök körfolyamat: érkezés, indulás.”

Azóta is tépelődöm... Milyen sokatmondó a cím. Számos hasonló szövétnekre volna szükségünk e lelki sötétség közepette. Betűzhetőkre és örökké kiadatlanokra, akiknek ugyanakkor nyitott könyv az életük. Fantáziám már vetíti is elém a különféle összegzéseket: „Hittel, tollal, kőműveskanállal”, „Hittel, tollal, kormánykerékkel”, „Hittel, tollal a pult mögött”, „Hittel, tollal a betegágy mellett”, „Hittel, tollal az akták mögül”... Te hogyan folytatnád?

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

Komáromi János

Két karaj kenyér

Az ősszel kezdődött körülbelül. Egy október eleji napon, iskolába való indulás előtt János fiam azzal állt az édesanyja elé, hogy ezentúl dupla porciót kér tízóráira. Tehát nem egy, hanem két darab kenyeret és azt is zsírozza meg. Mivel addig vajasan kérte a kenyeret s a karaj különben is akkora volt, mint egy kerek tepsinek a fele, édesanyja jó szívvel figyelmeztette előre.

- Nem lesz sok az a két karaj kenyér, kisfiam?

- Nem, kedves anyám - hangzott a válasz. - Mind a kettőt megeszem. Az anyjuk, inkább csak hogy mondjon valamit, hozzáfűzte még:

- Félek azonban, hogy nem fog jólesni majd az ebéd.

- De jól fog esni, kedves anyám - nyugtatta meg a mamáját János. - Hát adjál csak két kenyeret, de zsírozva és nagyot!

- Annyira éhes vagy az iskolában?

- Igenis, édesanyám. Mikor tízórait kell enni, olyan éhes vagyok, mintha tűz volna a hasamban.

Édesanyja hitte is, nem is. Megzsírozta a két karaj kenyeret, becsomagolta a zsákjába, János megcsókolta az anyját s annak rendje szerint iskolába ment. A kettős kenyéradaggal nem gondolt többé senki, végezte a dolgát ki-ki idehaza.

Másnap reggel a gyerek ismét azzal lépett az anyja elé:

- Kedves anyám, adjál nekem két darab kenyeret, nagyot, de ne zsírozd meg! Lekvárral adjad!

- Miért lekvárral - lepődött meg a szülője. János így felelt ekkor:

- Azért, kedves anyám, hogy ne legyen minden nap egyforma. Megkaptam a két darab lekváros kenyeret.

Néhány hét múlva, egy délelőtt, azt mondja a feleségem:

- Hála Istennek, olyan étvágya van annak a gyereknek, mint soha még! A feltűnő csak az, hogy noha két karaj kenyeret eszik meg minden nap tízóráira, az ebéd is ízlik neki azért.

És mint ilyenkor szokás, mutatóujja bütykével megköpögtatta az asztal lapját.

Alig néhány nappal reá azt mondja megint a feleségem:

- Csak azt nem értem, hogy egy idő óta miért olyan válogatós az a gyerek?

- Hogy hogy?

Édesanyjuk a következő magyarázatot adta erre:

- Nem értem sehogy sem a dolgot. Az Ágneske néjze

olyan szelíd kislány, hogy mindent szó nélkül és köszönettel fogad el, amit eléje tesznek. Jánosnak pedig minden nap valami újat kell csomagolni a táskájába.

Megtudtam ilyenképpen, hogy egyik reggel zsírozva kéri a két karaj kenyeret, máskor vajjal, ismét máskor lekvárral avagy májpástétommal. Változtatnak okáért egyszer tepertőt kér ráadásnak, máskor szalámit vagy egy-egy szelet sonkát. Már ami éppen előfordul a háznál.

S mivel feleségem sehogy sem értette a dolgot, azzal igyekeztem megnyugtatni:

- Ne törődjék vele, kedves! Fő, hogy étvágya van a gyerekeknek.

Azonban nem csupán étvágya van, hanem szélessége is a kölyöknek. Termetre olyan, akár egy tuskó s legégetőbb szenvedélye a birkózás. Reggeli öltözködés előtt öltre szoktunk menni ketten, s mondanom sem kell, hogy ő teremt a földhöz, minden alkalommal. Olyankor behajtja keményen a jobb karját, és nem nyugszik, amíg meg nem tapogatom rajta az izmokat:

- Igen erős ember vagy, fiam.

- Tudom, kedves apám - és sok fölényel mosolyog reám. - Azt hiszem, ha leteszem az egyetemi vizsgákat, erőművész leszek s mindenkit a földhöz fogok vágni!

Ámde a birkózásnak is elmúlik az ideje, János kapkodva öltözködik, szuszogva befűzi apró bakancsait, megmosdik (kivéven az orra hegyét!), megissza a kávéját s akkor odaáll az édesanyja elé:

- Kedves anyám, adjál két igen nagy darab kenyeret, de először kend meg vajjal!

Így tartott ez tavaly ősz óta, aminek fél esztendeje lesz maholnap. Nem igen törődtünk tovább a feltűnő kenyéradagokkal. Annyi idő alatt megszoktuk s különben egyéb gondjai is vannak manapság az embernek.

Hanem öt nappal ezelőtt csattanó fordulat történt!

Öt nappal ezelőtt fölkerekedtem ugyanis, hogy meglátogatom az elemi iskolai igazgató urat s érdeklődöm nála János előmenetele felől. Mert az ilyen apró legénykéknél sohasem lehet tudni, nem hanyatlanak-e esetleg, amikor is szorosabb pórázra kell fogni őket. Ez a magyarázata, hogy koronkint eltisztelgek hol az igazgató úrnál, hol a tanító bácsit faggatom meg kissé. Azon kívül jól esik szót váltani ezekkel az értelmes emberekkel, akik egész életükben másokért küszködnek.

Az igazgató úrhoz indultam tehát, tisztelgő látogatásra.

Hogy, hogy nem: de éppen tíz órakor találtam betévedni az elemi iskola folyosójára, amely hangos volt a sok kifelé tóduló apró legénykéktől és kisasszonyoktól. Vegyesen voltak a nebulók: tehetősebb és szegényebb szülők gyermekei, de abban az egyben megegyeztek, hogy összevissza zsongtak. Mintha valamennyi tökmag azon iparkodott volna, hogy ő érvényesüljön legjobban a hangjával.

Tízóraitak éppen. Azaz hogy csak akkor kezdték előkotorni az elemőzsiát.

Persze az elemózsia is más-más volt: a szülők állapota szerint. Akadtak tisztán öltözött gyerekek, akik sonkás kenyereket ettek, de még többen voltak a vásott kabátkájú kisfiúk, akiknek meg kellett elégedniük egy darabka kenyérréjjel.

Hogy, hogy nem: véletlen lehetett csak, hogy éppen a harmadik fiúosztály hátában találtam beljebb furakodni az igazgatói iroda felé. S váratlanul észrevettem János fiamat, amint nekem háttal áll, táskájából éppen a két nagy kenyeret húzta elő, miközben szárazakat nyelve topogott előtte egy foltos ruhájú, vékony lábszárú, még nálánál is kisebb fiúcska. De nem kellett várakoznia sokáig! Mert abban a pillanatban János már át is adta neki az egyik darab vajjas kenyeret. A kopott kisfiú nagyot harapott a kenyérből s ugyanakkor föltette Jánosnak a kérdést, amely bizonyára mélységes problémát jelentett az ő nyúlfarknyi életében:

- Holnap mit hozol nekem, Jánoska?

- Holnap - mondta János gondolkodás nélkül - zsíros kenyeret hozok, de otthon nem tudja senki, hogy az egyik kenyér a tied, hát te se szóljál ezen a világon senkinek, amíg élsz!

Hirtelen olyan szégyen és zavar fogott el, hogy alig tudtam tovább lopózni az igazgatói iroda irányába. Odabent meg-

tárgyaltuk a János összes viselt dolgait s annál alaposabban, mivel szerencsére jelen volt a tanító úr is, aki a harmadik fiúosztályt vezeti. Az igazgató úr előtt mély bánattal hoz-

tam fel, hogy János fiam iskolai magaviselete nem egyszer komoly aggodalmakra késztet, minekutána úgy tapasztalom, hogy hajlama van a birkózásra és egyéb törekedésekre. Az igazgató úr csak ennyit mondott rá derűs arccal: hála Istennek! Ezzel szemben a tanító úr megemlítette, hogy - megfigyelése szerint - János feltűnően melázó természetű s többször megesis emiatt, hogy nem figyel oda a tanteremben folyó előadás menetére. Ahelyett kifelé mereng az ablakon. Ha olyankor megszólítja a tanító úr: - Mít csinálsz János? - a gyerek tűnődözve mondja: - Gondolkozom, tanító bácsi. Istenem, Istenem, aki mindeneket tudsz, ugyan min gondolkozhatik el egy ilyen kilencedik esztendejében járó dugólegényke?

Fölhoztam erre a tanító úrnak, hogy magamnak is hasonló szokásaim voltak ilyen koromban. Sőt! Ez a melázásra hajlamos kedv mára annyira elhatalmasodott rajtam, hogy sokszor alig lehet hasznomat venni. Mindezt szórakozottan mondtam el, mert a jelenet, amelynek csak néhány perccel előbb voltam tanúja, nem ment ki a fejemből.

Sehogy sem értettem!

Helyettesítsd csendes nyugalommal,
a bennünk lévő feszültséget.

Helyettesítsd csendes bizalommal,
a bennünk lévő aggodalmat.

Helyettesítsd erős hittel,
a bennünk lévő félelmet.

Helyettesítsd kegyelem édességével,
a bennünk lévő keserőséget.

Helyettesítsd ragyogó fényeddal,
a bennünk lévő sötétséget.

Helyettesítsd szerető melegeddal,
a bennünk lévő hideget.

Helyettesítsd fényességeddal,
a bennünk lévő éjszakát.

Helyettesítsd üdítő tavaszoddal,
a bennünk uralkodó hideg telet.

Egyengesd ferdeségünket.

Vedd el büszkeségünk élességét,
de mélyítsd el alázatosságunkat.

Gyűjtsd meg szeretetünk tüzét,
de oltsd ki szenvedélyeink tüzét.

Tedd, hogy úgy lássuk magunkat,
ahogy Te látsz minket.

Engedd, hogy úgy lássunk Téged,
ahogy azt Te kívánod.

Így legyünk boldogok a Te szavaid szerint:
"Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják Isten!"

ismeretlen szerző

Boldoggá avatták Romero érseket, a szegényekért élő egyház vértanúját

Május 23-án, szombaton San Salvadorban Angelo Amato bíboros, a Szentek Ügyeinek Kongregációja prefektusa mintegy negyedmillió hívő jelenlétében avatta boldoggá Óscar Romero San Salvador-i vértanú érseket, akit 1980. március 24-én öltek meg a hit elleni gyűlöletből, szentmise közben.

Óscar Arnulfo Romero y Galdámez érsek mától kezdve az egyház által tisztelt boldogok között foglal helyet. A helyi idő szerint délelőtt tíz órakor, magyar idő szerint este hat órakor kezdődött szertartásra mintegy negyedmillió hívő érkezett San Salvadorba. Boldog Óscar Romero emléknapja március 24-e, halálának napja lesz.

A szertartáson jelen volt számos latin-amerikai ország vezetője. A szentmisén öt bíboros és 1500 pap koncelebrált. Az egész ország ünnepelt.

A San Salvador-i érsekség 1400 helyet tartott fenn a legszegényebbeknek, Isten kiválasztottjainak, akiket Romero érsek is annyira szeretett, és aki könnyek között élték végig a szentmisét. „Ő volt az első, aki elmondta nekünk, hogy vannak jogaink, hiszen Isten gyermekei vagyunk” – nyilatkozta az egyikük a szertartás után.

A szertartáson felolvasták Ferenc pápa levelét, amelyet José Luis Escobar Alas San Salvador-i érseknek küldött Óscar Romero boldoggá avatása alkalmából. A Szentatya hangsúlyozta, hogy az Úr sohasem hagyja magára nehézségekkel küzdő népét, mindig kimutatja gondoskodását a rászorulókat iránt. Ebben a szép közép-amerikai országban

egy olyan püspököt adott egyházának, aki jó pásztorra lett népének, szeretete az Istent, szolgálta a népet. Védelmet nyújtott és hűséges maradt az evangéliumhoz, közösségekben volt az egész egyházzal. Ferenc pápa levelében hálát adott Istennek, amiért megadta Romero érseknek a képességet, hogy lássa és hallja népe szenvedését.

A hit a béke és a szolidaritás megteremtőinek közösségét szüli – jelentette ki levelében a pápa és hozzátette, hogy ebben áll az egyház hivatása ma El Salvadorban és az egész világon: legyen gazdag az irgalomban, legyen a kiengesztelődés kovásza az egész világon. Romero érsek az élet tiszteletére és közmegegyezésre hív. Ehhez le kell mondani a kadról és a gyűlöletről, és a szeretetben kell élni, legyőzni a saját önzésünket, és hogy ne legyen közöttünk olyan sok kíméletlen egyenlőtlenség – hangsúlyozta.

Vincenzo Paglia érsek, a boldoggá avatási eljárás posztulátora a szertartás elején felidézte a vértanú érsek fénylő tanúságtételét. A katonai kormányhoz kötődő halálbrigádok az Eucharisztia bemutatása közben ölték meg Romerót, mert nem hallgatott a katonai rezsimegvetlenkedéseiről. A mai szentmisével beteljesedik az a szertartás, amely akkor vérbe fulladt, és a temetési szertartás is, amelyet szintén félbe kellett szakítani, mert a hadsereg tüzet nyitott a hívekre – jelentette ki Paglia érsek. A vértanúság vörös színébe öltöztetett oltáron az ereklyék között ott volt Romero világszerte, vérfoltos ingje is, amely ma azt üzeni: a halál nem győzedelmeskedett – tette hozzá.

„A mártír érsek vére azon a napon, 1980. március 24-én az oltáron elkeveredett Krisztus megváltó vérével” – hangsúlyozta beszédében Angelo Amato bíboros. Erényes ember, jó pap, bölcs püspök, aki szeretete Jé-

zusz, Máriát, az egyházat és a népet – így jellemezte Romerót, és hozzátette: a szegények iránti kitüntetett szeretete nem ideológiai alapokon nyugodott, hanem az evangéliumon. Ő ma is az elhagyottak és a kirekesztettek vigasztalója ezen a földön, a népek világossága, a föld sója – méltatta a vértanút a Szentek Ügyeinek Kongregációja prefektusa.

Amato bíboros hangsúlyozta, hogy Romero vértanúsága nem váratlan esemény volt, hanem egy lelki-szellemi út tetőpontja. „Te minden vagy, én semmi vagyok. A te mindeneddel és az én semmiségemmel sokat teszünk majd” – idézte fel Romero imádságát, amelyet még seminarista korában írt naplójába. Emlékeztetett arra, hogy szelíd, szinte már félénk lelkipásztor volt, aki jezsuita barátja, Rutilio Grande – a földművesek, az elnyomottak, a kirekesztettek plébánosa – meggyilkolása után kapta a Szentlélektől az erősség ajándékát, amely egyre nyilvánvalóbbá lett életében, ahogyan kiállt az elnyomott népért, az üldözött papokért.

Szeretete kiterjedt üldözőire is, akiknek azt hirdette, térjenek meg a jóra. Romero nem a megosztottság, hanem a béke, az egyetértés és a testvériség szimbóluma – zárta szentbeszédét Amato érsek a boldoggá avatási szentmisén.

Magyar Kurír

ELGONDOLKODTATÓ

Egy repülőgépen, a felszállásra várva, három utas beszélgetésbe kezd. Eszmecseréjük tárgya a gép pilótája.

„A” utas, aki nem hiszi, hogy van a gépnek pilótája, így szól: „Senki sem vezeti ezt a gépet. Egy számítógépes rendszer irányít minket a terminálból. A pilótafülke ajtaja be van csukva. Úgyhogy nincs semmi bizonyítékunk, ami ezt megcáfolhatná. Nincs pilóta.”

„B” utas nem ért vele egyet. „Ó, dehogynem. Van pilóta. Valaki ott ül a gép műszerfalánál. De ha már felszálltunk, akkor ő szunyókálni fog. Felviszi a gépet a levegőbe, aztán alszik egyet.”

Végül a harmadik utas is, az imént hallottakon felháborodva, hangot ad véleményének: „Önöknek fogalmuk sincs, mit beszélnek. Először is van pilóta. Másodszor, a pilóta éber, kompetens és kedves. Jól tudom, hiszen a férjem. Jól felkészült, körültekintő és eltökélt szándéka, hogy ezt a gépet sikeresen elvezesse az úticéljához. Jó

kezekben vagyunk.”

Három utas. Három vélemény. Ez pilóta nélküli repülőgép. Egy gép egy nemtörődöm pilótával. Egy gép egy felkészült és odaszánt pilótával. Most tekerjünk előre néhány percet. A gépet légörvény rázza meg. Vajon a három utas ugyanúgy fogja ezt megélni? A három utas közül melyik fog a leginkább nyugodt maradni?

Semmi sem fontosabb annál, minthogy helyesen lássuk Istent. Mondom semmi. Láttam vagyonos, befolyásos, kiművelt embereket a halállal szembenézni. Gyáván, félelemmel telve rázkódtak, mint a nyárfalevél. De láttam egyszerű embereket, amint az utolsó lélegzetüket egy mosollyal és énekkel az ajkukon vették. Mi a különbség? Ismerték a pilótát.

Ismerned kell a pilóta szívét. Ezért van Jézus története leírva a Bibliában. Ő az egyetlen képünk Istenről. Ha Jézust ismerjük, akkor Istent is ismerjük. Istent ismerni pedig azt jelenti, tudjuk, hogy az utazás néhol rögös lesz, azonban a Pilóta? Hát igen, Ő tudja, hogyan vigyen minket biztonsággal haza.

Max Lucado

HIMNUSZ A BÚZAMEZŐN

Már szökül az éjszaka, mire csavarogtomban kiérek a harmatos mezőkre. Messze mögöttem lelkehangyott kőházaival az aluvó város, előttem a szemét nyitogató szabad róna kerekésege. Közben lassú csobogással az ébredező Tisza, sápadtan álmos fodra-ira égőpiros pántlikát tűz a hajnalragyogás.

Nagy határ búzaföld keskeny mezsgyéjén haladok. Kései pipacsok felpattanó kelyhe verődik a lábamhoz, kezemmel harmatos kalászokat simogatok végig. Mintha könnyeket hullatna a búza, amiket tüstént libegő köddé finomít a kihasadó nap első csókja. S a libegő köd mint templomi thuribulum ezüsfüstje száll föl a kék magasba, kicsi fehér felhők hóboglyái felé.

- Pitypalatty, pitypalatty!

Ahhoz, akinek keze betölt mindeneket az ő áldásával, akit köszönt a búzavirágok lélegzése, a föld párája, a pitypalattyok verése. Akit illet itt minden dicséret és dicsőség. Akinek láthatatlan keze igazgatta a búzaszálát attól kezdve, hogy kizöldellt a mag a föld meleg szívében. Aki vigyázott rá, hogy kösziklára ne hulljon a mag, hogy az ég madarai ki ne szedjék, hogy a mezők vad füvei el ne egyék-igyák előle a nap világát és az egek harmatát. Aki vigyázott, hogy föld árja meg ne rothassza, esővíz özöne ki ne sárgítsa, nyárnak forrósága meg ne aszalja, kénköszinű fellegek mennyei parittyaköve szét ne zúzza az életét.

- Pitypalatty, pitypalatty!

Téged illet itt minden dicsőség és dicséret, Úristen. Világlelek, Természetanya, Gondviselés, Primum Movens, vagy hívjon akárminek az együgyű paraszt és az együgyű szabadgondolköző. Egész esztendőn keresztül szüntelen magasztal Téged az emberi szív kelettől nyugatig, naptámadattól napáldoztáig, mert mikor egyik szögletében aratnak, másikában vetnek a földnek, s egyszerre készítesz magadnak dicséretet az ekevas nyikorgásából és a kasza pengéséből, a magvető verejtékéből, akitől fogan a föld méhe, és az anya örömkönnéből, mely ráperdül az új kenyérre, mikor az első karajt szegi belőle gyerekének.

- Pitypalatty, pitypalatty!

Virágok lélegzésével, kalászok könnyével, madarak reggeli énekével, fől szálló köd ezüsfátyolával én is főlemelem hozzád lelkem szavát, én Uram, én Istenem, jó emberek messzi, messzi Istene. Jó emberek-é? Keresed-e te azt, én Uram, Istenem? Avagy nem te vagy-e, akiről szól az írás, mondván: "s ő felsüteti napját a jókra és gonoszokra egyaránt, s megöntözi esőjével az igazak és gonoszok vetéseit"? S ha válogatnál is bennünk, Te egyedül való jóság, miért az én asszonyom legyen az, és miért sok millió testvéremnek az asszonya legyen az, akinek szeméből szívbeli keserőségek rettenetes mirhája csordul majd az új kenyérre, mikor vékonyán karajozza fiókáinak? Hiszen mi sem vagyunk kivetnivalóbbak azoknál, akiknek markába a mi kenyérünket is letetted. Hiszen mi az örökkévaló törvényekkel, amiket a Te ujjad írt a szívünkbe, szembe nem szállunk. Nevedet hiába nem vesszük, parancsaidat se sárral, se vérrel be nem undokítjuk, fűben, fában, csillagok szikrázásában, szelek

zúgásában Téged keresünk. Embertársainkat mi nem bántjuk, senki életére nem leselkedünk, robotunkat, ahová állítottál, békességgel végezzük, s nem kérünk érte mást, csak a mindennapi kenyeret, amit Te szolgálóiddal, a nappal és felhővel minden teremtet állataid számára egyformán megkésztetted. Aki mindenütt asztalt terítettél az égi madárnak, miért halatod éhen a képedre formált embert, akibe lelkedet lehelted?

- Pitypalatty, pitypalatty!

Előttem, mögöttem, körülöttem, mindenfelé zeng már a fürjek himnusza, az ég madaraié, akiknek nincs halhatatlan lelkük, tehát nem teremtettek maguknak valutát, háborút, Zürichet, jóvátételt, devizát, és nem tudnak mást ma sem, mint amit akkor tudtak, mikor az Ember Fia a földön járt, és rajtuk nyugtatta szelíd szemét. Szeretnek, fiókákat nevelnek és örülnek a világnak, amelyet az Isten szépnek és szabadnak teremtett.

Móra Ferenc

Ima Szent Erzsébet közbenjárásáért

**Szent Erzsébet!
Te Krisztus szemével néztél,
Krisztus kezével adtál,
Krisztus szívével szeretted...
Segíts, hogy mi is
Krisztus szemével lássunk,
Krisztus kezével adjunk,
Az Ő szeretetével szeressünk.
Remélünk benned,
Bízunk benned,
Isten munkatársát látjuk benned,
Krisztus szemével néző,
Krisztus kezével adó,
Krisztus szívével szerető
Szent Erzsébet!
Ámen.**

(A képen az új karitás szoba látható.)

Lázár Ervin

A csodapatika

– Mit nem képzél?! – ordított első vevőjére torkaszakadtából Rimapénteki Rimai Péntekh vadonatúj patikájában, amit éppen az imént nyitott meg Rimapéntek főterén.

– Hogyhogy mit képzélek?! – emelte fel a hangját az első vevő. – Talán nem az van kiírva a maga boltjára, hogy patika?!

– De az – mondta Rimapénteki Rimai Péntekh.

– Akkor meg mit ordítózik, ha aspirint kérek? Hol kérjem, ha nem patikában?

– Az is ki van írva, hogy ki a cégtulajdonos – mondta fölényesen Rimapénteki Rimai Péntekh.

– Mit érdekel engem a cégtulajdonos – háborgott az első vevő –, nekem aspirin kell, és kész.

– Csak nem képzeli, hogy egy Rimapénteki Rimai Péntekh vacak aspirineket, fejfájás elleni porokat, lázcsillapítókat, lábizzadásgátlókat és popsikenőcsöket árul?!

– Mi a szösz árulna mást egy patikában?

– mérgelődött az első vevő.

– Embernek fia – mondta kissé lecsillapodva Rimapénteki Rimai Péntekh –, ez nem a test, ez a lélek patikája.

Az első vevő szemében érdeklődés csilant.

– Lelki bajok ellen?

– Igen – mondta Rimapénteki Rimai Péntekh.

Most már teljesen elpárolgott a mérge, szinte kedvesen nézett az első vevőre.

Ami az ő esetében elég nagy szó.

– Tisztelt barátom – folytatta kissé ünnepélyesen –, mivel ön az első vevőm, bármit vásárol, ingyen kapja. Válasszon!

– Hogy őszinte legyek – toporgott izgatottan az első vevő –, nem pontosan értem, hogy mire lehet gyógyszert kapni az ön patikájában... bár reménykedem... de reményemet ki sem merem mondani.

– Mondja csak bátran – biztatta Rimapénteki Rimai Péntekh.

– Netalán irigység, góg, nagyképűség, gyávaság, káröröm, rosszindulat...

Rimapénteki Rimai Péntekh átszellemült arccal bólogatott és folytatta:

– Meg kicsinyesség, kapzsiság, nagyravagyás, álszerénység, alamusziság, lustaság, torkosság, tohonyaság, lelki restség, pénzsóvárság és mindenféle gonoszság, eltévelyedés és átok ellen vannak írjaim, balsamjaim, cseppjeim és pasztilláim.

– Ez nagyszerű! Uram, bocsásson meg, hogy az imént emeltebb hangot merészelt megengedni magamnak. Akkor még nem tudhattam, hogy ön egy zseni, az emberiség megmentője. Együttal az én megmentőm is. Házsártosság ellen is van gyógyszerem?

– Van – mondta gyanakodva Rimapénteki Rimai Péntekh. Az első vevő tapsikolt és ugrándozott örömeiben.

– Tetszik tudni, van egy házsártos, irigy, lusta és nagyképű feleségem, egy kicsinyes, kapzsi napam, egy torkos, tohonya, pénzsóvár ipam, egy alamuszi ángyikám, egy kárörvendő bácsikám, mindnek kérek, ami jár, ír, balsam, pasztilla egyre meg, csak használjon.

Rimapénteki Rimai Péntekh vakarta a feje búbját.

– Van egy bökkenő – mondta.

– Engem már semmi meg nem akadályoz, hogy megmentsem a feleségemet, ipamat, napamat, ángyikámat, bácsikámat. Mindenre hajlandó vagyok a gyógyszerekért. Halljam azt a bökkenőt!

– Annyicska csak – mondta Rimapénteki Rimai Péntekh –, hogy a gyógyszert mindenkinek magának kell kérnie a bajára, különben nem használ.

– Úgy érti... – tátotta el a száját az első vevő.

– Úgy – bölintott a mondat végét meg sem várva Rimapénteki Rimai Péntekh.

– Hát azt várhatja – mondta elkeseredetten az első vevő.

– Mit?

– Hogy, mondjuk, a feleségem idejőjön, és gyógyírt kérjen irigység, lustaság, házsárt és nagykép ellen a saját maga számára.

– Már miért ne történhetne meg?

– Mert azt hiszi magáról, hogy jóindulatú, szerény, szorgalmas. Éppen rólam állítja, hogy irigy, lusta, veszekedős és nagyképű vagyok.

– Szívesen állok rendelkezésére – készségeskedett Rimapénteki Rimai Péntekh –, kérjen csak akármelyik ellen, egy szempillantás alatt meggyógyul.

– Csak nem képzeli, hogy igaz?! Még hogy én irigy?! Még hogy én lusta?! Még hogy én nagyképű?! Nevetséges!

– De veszekedősnek csak veszekedős. Velem is mindjárt veszekedni kezdett, ahogy belépett.

– Én?! Ember, maga veszekedett! Legjobb lenne, ha beszedne valamit veszekedősség ellen a híres gyógyszereiből. Tablettát, írt vagy balsamot.

– Maga nagyképű fajankó! – ordította el magát Rimapénteki Rimai Péntekh. – Takarodjon innét, mert úgy kivágom, mint a sicc!

Az első vevő sem volt rest, visszaordított. Egy darabig válogatott sértéseket ordított egymásnak, aztán a vevő elunta, nagy dérrrel-dúrral becsapta maga után a patikaajtót. Durr!

Hátha mégis igaza van – gondolta Rimapénteki Rimai Péntekh –, és be kellene vennem egy hirtelen harag elleni tablettát.

Ugyan – legyintett azonnal –, nem hirtelen harag ez, egyszerűen csak igazságosság. Igazságos vagyok, annyi az egész. Aból meg kár volna kigyógyulni.

Nem is vett be semmilyen tablettát. Leült, várta a vevőket.

Jöttek is, de mind másnak akart venni a balsamokból, irokból, tablettákból. Saját magának egyik sem. Minek, hiszen nekik aztán semmi hibájuk sincs!

Lassan-lassan el is maradoztak a vevők. Nem akadt senki Rimapénteken, aki elismerte volna magáról, hogy nagyképű, rosszindulatú, irigy, kétszínű, kicsinyes, kapzsi, nagyravagyó, álszerény, alamuszi, torkos, tohonya, pénzsóvár, lelki rest. Nem tudom, ha te Rimapénteken laksz, elmentél volna-e Rimapénteki Rimai Péntekh patikájába valamilyen gyógyszerért? Igen? Nem?

Mert így bizony fölkapott az álla szegény csodapatikusnak. Írjai megpenészedtek, balsamjai megpimpósodtak, tablettái szétporladtak, ő maga meg bűvában-bánatában elbujdosott, ma sem tudja senki, hol lakik, mit csinál – hacsak Bab Berci nem. De ő mélyen hallgat felőle.

A templomi viselkedés etikettje 15 pontban

A templomi „illemszabályok” az Isten és a hívő közösség iránti tiszteletből következnek. Az alábbi szempontok segítségével átgondolhatod, van-e olyasmi, amire jobban kellene figyelned:

1. Öltözz rendesen és illendően! A szentmisében maga az Isten jön el közénk. Ezért hacsak teheted, méltó, vasárnapi öltözékben jelenj meg a misén. Nőként ne nehezd a férfiak számára a tisztaság megélését azzal, hogy rövid szoknyában, testhez tapadó nadrágban, fedetlen vállal/keblekkel mutatkozz. Különösen ügyelj erre a templomi környezetben!

2. Férfiként templomba lépve vedd le a sapkát, kalapot! Ez társadalmi szokás, de a templomban is ügyelnünk kell rá, a tiszteletadás jeleként.

3. A templomba belépve és onnan kilépve hajts térdet a tabernákulum felé! A térdhajtással az Oltáriszentségben jelen lévő Krisztust, a mindenség Királyát köszöntjük. Ne pukedli legyen, hanem a hódolat és imádás gesztusa, amelyben az egyik térd a földet érinti. Aki fizikailag nem tud feltérde ereszkedni, tiszteletteljes főhajtással köszönheti Jézust.

4. Érkezéskor és távozáskor szenteltvízzel vess keresztet! E mozdulat hitvallás, keresztiségünkre emlékeztet, mely által Krisztus Egyházának tagjai lettünk. Hálaadással gondolhatsz erre, amikor keresztet vetsz.

5. Ne egyél és ne igyál a templomban! Kivételt jelenthet, ha a pap vagy egy kórustag diszkréten vizet iszik. Beteg vagy csecsemő is kaphat inni. (Szoptatni viszont kultúránkban másoktól elvonulva illendő.) Rágógumit se rágj! Templomban udvariatság, és nem segíti az imádságos elmélyülést.

6. Legalább néhány perccel a mise kezdete előtt érkezz. Imádsággal ráhangolódva jobban elő tudsz készülni a szentmisére. Ha nem tudsz időben odaérni, hátul keress helyet, hogy ne zavarod a többiek.

7. Ha a pad szélén ülsz le, udvariatság elvárni az utána érkezőktől, hogy átmásszanak rajtad az ülőhelyért. Ilyenkor készségesen húzódj a sor közepe felé, hogy leülhessenek. Még jobb, ha már érkezéskor nem a pad szélén, hanem középen ülsz

le, hogy mások is elférjenek. Ha tele a templom, alapvető udvariasság a nők, idősebbek számára átadni az ülőhelyet.

8. Szentmise közben legyen kikapcsolva a mobiltelefonod! Ha rendkívüli szükséghelyzetben mégis használnod kell, diszkréten menj ki a templomból.

9. A templomban őrizd a csendet, ne beszélj! A mise előtti és utáni percek nem társalkodásra, hanem imádságra szolgálnak. Ha valamit feltétlenül mondanod kell, halkán és röviden tedd. A félhangos beszélgetés zavarhatja az imádkozókat.

10. Kisgyerekekkel a pad szélén vagy hátul ülj le. Ha zajong, mihamarabb menj hátra vele. Nem szégyen, ha csitítod vagy kiviszed a templomból; rosszabb, ha zavarja a misét.

11. Mise alatt ne olvass templomi újságot, imakönyvet! Hogy esne neked, ha valaki vendégségbe jönne hozzád, és ahelyett, hogy veled beszélgetne, nekiállna olvasni? Isten házában te vagy a vendég és téged vár a Házigazda!

12. Ha tiszta énekhangot kaptál Istentől, énekelj a szentmisén! Aki énekel, kétszeresen imádkozik, és aktívan hozzájárul, hogy a szertartás még szebb legyen. A túl hangos vagy nem tiszta éneklés viszont zavaró a többiek számára, ezért kerülendő.

13. A békeköszöntésnél nézz a másik ember szemébe, miközben kezdetet fogsz vele! Udvariatság, sőt bántó, ha kézfogás közben már azt nézed, ki lesz a következő. Inkább ajándékozd meg őt tekinteted által lelked gazdagságával! Szívükből mondd: „Béke veled!”

A kézfogás lehetőleg csak a közvetlenül melletted, előtted és mögötted ülőkre terjedjen ki. A szentáldozás előtti percekben zavaró, ha valaki az egész sorral kezdet akar fogni, vagy vándorútra indul a padtömbök között.

14. Amikor áldozni mész, ne üdvözlödj sorra az ismerőseidet! Nem a társalót, hanem a belső összeszedettség pillanatai ezek: a végtelen Istennel készülsz találkozni. Krisztus Testét a pap előtt vedd magadhoz, majd zárt, mozdulatlan szájjal térj vissza a helyedre. A szentostyát nem illik szétrágni.

15. Csak a záró ének elhangzása után indulj kifelé a templomból! Előfordulhat, hogy sietned kell, azonban a pap és az aszisztencia kivonulását ilyenkor is illik megvárni. Lehetőleg mégis a záró ének végén indulj a kijárat felé, mégpedig csöndben, hogy ne zavarod a tovább imádkozókat. Az ismerősökkel a templomon kívül üdvözölhetitek egymást.

Forrás: Internet

Szentséglátogatás

A Szentséglátogatás mindig érdekes, hiszen Isten sohasem unalmas. Legföljebb mi vagyunk unottak.

A Szentséglátogatás mindig érdekes, különösen estefelé a csendes templomban, amikor már a közös esti ima hangja is elnémult.

Jó odahúzódní az Oltár közelében és arra az Áldozatra gondolni, amelyet reggel bemutatnak és másnap reggel majd újra bemutatnak. Közel tudni magukhoz a hitvallókat, a szüzeket és a vértanúkat, akiknek a miséit mondják. A kelyhet és a paténát, amelyen Krisztus pihent felajánlott életünkkel.

Az oltárszekrényt talán nem is lehet látni a félhomályban. De ott van. Jobban, mint a pirosló örökmécses, és az édes, libegő kisláng, amely olyan, mint egy szív áhítatos szerénysége és titokzatos ujjongása.

Az Oltárszekrény ott van és benne Jézus.

Gondolj a Királyodra, aki nem olyan, mint a letűnt királyok. Most is uralkodik és ismeri népét. Személy szerint számon tart mindenkit: téged is, engem is. Akármikor fogad: erre szívesen ráér. Mindenre ráér: az égben lenni, a földön lenni, ítélni odaát és a világot fönntartani, lakni millió helyen és millió szívben. Téged hallgatni is ráér.

Olyan szívesen, hogy kíváncsi rád és mintha nem volna jobb dolga, sóhajaidat akarja hallgatni.

Gondolj hát Reá, beszélj Vele, mond meg Neki, mit gondolsz Róla. És azt is mond el, amit jónak látsz az elmondásra.

Imádkozz! Az ima: imádás, hála, könyörgés, engesztelés, szeretet. Életünk valamása ezer alakban.

Igen, próbálj kicsit beleszeretni Istenbe. Szeresd az igazi szerelem maga megfeledkezésével, rajongásával és tisztaságával.

Az idő nem kérdés. Ilyenkor repülnek az órák, de egy perc alatt is sokat lehet mondani.

Imádkozz hozzá, beszélj vele és könyörögj mindenkiért.

Az is lehet, hogy szavad nem jut az ajkadig és lelked valami édes, tiszta békébe merül.

Az is lehet, hogy fáradt vagy, gondterhelt és fáj a térded. Fontos, hogy eljöttél: itt vagy és itt van Jézus.

Ő és te, ketten elegendő vagytok ahhoz, hogy megszeresd, amit ez a szó jelent: Szentséglátogatás.

Cser László

Miklya Luzsányi Mónika

Fél-nőtség

Előrehozott kamaszkor

Mások a mai gyerekek, mint korábban, ezt mindannyian tapasztaljuk. Az idősebb generáció tagjai fejszólva figyelik, ahogy a kis királyfiak és királylányok osztoztatják a parancsot a szülőknek. A pedagógusok elhűlnek tájékozottságukon, a rengeteg információn, ami egy alig iskolás kisgyerek kobakjába belefér. Éppen ezért nehéz megérteni, hogy ha ilyen okosak, miért képtelenek megülni akár csak egy percig is, miért ők akarnak a középpontban lenni (mind a huszonnyolcan egyszerre), miért képtelenek a legalapvetőbb szabályokat is betartani. Ráadásul mintha a felnőtt tekintélye is elveszett volna a szemükben. A pedagógia szakokon azt tanítják, hogy a kisgyermek számára a szülő, a kisiskolásnak a tanító néni szava a szent, s csak kamaszkorban jön el az az idő, hogy a kortárs csoport válik érték közvetítő referenciacsoporttá, amihez önmagát és a világot viszonyítja. A kamasz számára az lesz a jó és a rossz, a menő vagy az égő, amit a többiek mondanak. A csoporthoz tartozás vágya kamaszkorban erősödik fel, amit sokszor öltözködéssel, vagy sajátos, csoporton belüli (nyelvi) jelek kialakításával is megerősítenek. Igen ám, de a mai alsósok ugyanígy viselkednek. A szülők pedig nem egyszer találják magukat szemben saját gyerekekük – megtörhetetlennek tűnő – akaratával, érvrendszerével, amivel szemben nehéz megállni. Döbbenet tapasztalják, hogy 7-8 éves gyermekük olyan hangnemben és stílusban szájál vissza nekik, amit ők még kamaszként sem nagyon mertek megtenni a felnőttekkel szemben.

Az előrehozott kamaszkor tünetei már jó néhány éve feltűntek a kutatóknak, ám egy darabig értetlenül álltak a pszichológusok a jelenséggel szemben, hiszen a kamaszkori viselkedési problémák jó részének hátterében a testi, hormonális változások állnak. A 6-8 éves gyerekeknél azonban nem robban még a „hormonbomba”, felnőttekkel szembeni pozícióharcaikat, indulataikat vagy éppen deviáns viselkedésüket nem foghatjuk a hormonszám növekedésére.

Sue Palmer Mérgező gyerekkor (Toxic Childhood) című könyvében azonban arról számol be, hogy korunkra erősen megváltoztak a szülői szerepminták és a gyermeknevelési szokások. A digitális forradalom hatására a világ

gyorsabban változik, mint azt biológiánk követni tudná, ezért sokan már gyermekkorban (!) étkezési, stresszkezelési problémákkal küzdenek. A hagyományos, hierarchikus szülő-gyerek viszony mára jobb esetben demokratikussá vált, de a szülők jó része valójában laissez-faire, ráhagyó szülői attitűdöt követ. Ebben az esetben a szülő-gyerekkapcsolat nem olyan erős, a szülő inkább haver, barát(nő), mint tekintélyszemély. Ezt sok esetben meg is ideologizálja a szülő, hiszen a fogyasztói kultúra fiatalságkultuszában az a „menő”, ha a szülő legalább olyan fiatalos, mint a kamasz gyereke, vagy ha a kisgyerekek olyan ruhákat és viselkedési mintákat vesz magára, mint egy felnőtt. A szakirodalomban „mini adults”-jelenségként emlegetett kifejezést Tari Annamária ötletesen fél-nőtségnek fordítja a Z-generációról szóló könyvében, amely fordításban egyszerre van jelen a félig felnőtt és a félelem, szorongás megjelenése is.

A mai gyerekek ugyanis alapvetően semmiben sem mások, mint az előző generációk gyermekei: biztonságra, szeretetre van szükségük ahhoz, hogy egészségesen tudjanak fejlődni. Am a biztonságérzethez szülői tekintélyre van szükségük. S mivel ezt a szüleiktől nem kapják meg, kóros viselkedésmintákat produkálnak. Konrad Lorenz etológus szerint a csoporthoz tartozás az egyik legerősebb ösztön. Megfigyelései szerint ha a csoport vezetője meggyengül, akkor a csoport többi tagja (általában a többi hím) addig provokálja, amíg át nem adja vezető pozícióját a csoport legerősebb tagjának. Hasonló folyamatról számol be Palmer is a fél-nőtséggel kapcsolatban. Ha a szülő nem képes vezetni, nem állít fel szabályokat, s nem tartja be következetesen azokat, akkor a gyermek elbizonytalanodik, s elkezd provokálni a szülőt. Ha kiderül, hogy a szülő nem képes betölteni a tekintélyszemély szerepét, akkor a családban (ösztönös kényszerűségből) a következő legerősebb személy, sok esetben a gyerek veszi át az uralmat, ő irányítja a szülőket, s valóságos gyerekdespotaként uralkodik a családjában. A Z- és Alfa-generációs gyermekek „deviáns” viselkedése valójában ugyanaz a kétségbeesett kiáltás a szülők felé, mint a kamaszok esetében. Csak azt érzik, hogy baj van, elbizonytalanodnak a szüleikben, önmagukban, ezért próbálnak erősnek mutatkozni. A

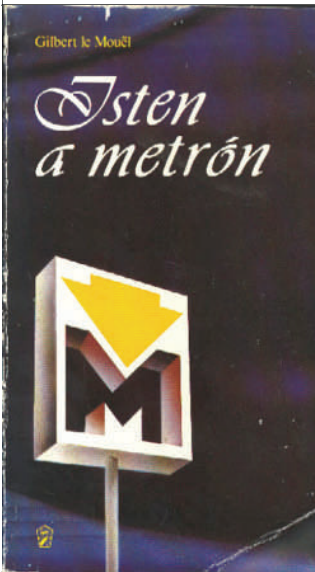
bizonytalanság azonban reménytelenséget szül, a reménytelenség pedig dacot. Szülői, nevelői feladatunk tehát, hogy valódi (és nem diktatórikus) tekintélyünk legyen a gyermekeink előtt, mert csak így lehet bizalmuk bennünk.

Forrás:
Internet

Családi kuckó!

G y e r m e k o l d a l

Görgetegi videó felvétel

Mi, ifisek megtisztelő felkérést kaptunk a csurgói hittanverseny szervezőitől. Azt kérték tőlünk, adjuk elő az Isten a metrón című darabot. Sajnos többünknek nem volt alkalmas a verseny időpontja, ezért május 10-én Görgetegen, a művelődési házban vettük föl a januárban bemutatott adaptációt. Miután megérkeztünk Görgetegre a faluházba, mindenki a maga szerepének megfelelő ruhákat és kellékeket vette magára. Aztán berendeztük a színpadot és a háttérrel. Minden egyes jelenetet többször is felvettünk, hogy a végén a legjobban sikerült jeleneteket összevágva megszülessen maga a darab.

Ezúton köszönjük Kóczyán Zoltán operatőri fáradozását. Szerencsére néhány baki kivételével a végére összejött a produkció, mert a csapat megtett mindent ahhoz, hogy jól sikerüljön. Szeretnénk, ha az egyházközség hívei is megismernék a 20 perces felvételt.

Elérhetősége:

<https://www.youtube.com/watch?v=I9018HvsQ8M>

Vörös Valentin
Timóteus Kör

VILÁGOS:SÖTÉT □:□

- Középkedés a "J" betűről
- A meghatározásokra adott válasz a labda útja
- Az utolsó betű a következő szó első betűje
- Újra középről kell indulni ha Gól lett, és félidő után.
- Gól akkor van, ha a "labda" begurul a hálóba, azaz a V vagy a S betűs kapuban végződik egy meghatározás.
- egy betűn többször is "átgurulhat a labda".
- Ha elfogytak a meghatározások vége a meccsnek.
- A ceruzával nem érintett betűket olvasd össze! Kiderül honnan származik az erő, mely a győztest vezette.

J	É	R	O	B	Á	G	Z	U	B	I	S	K		
R	T	R	É	I	M	Á	I	S	O	R	K	Z		
Ó	E	T	U	M	S	S	A	P	R	P	V	É		
V	L	L	I	I	I	L	Ó	A	Á	T	Ó	R	É	S
V	L	E	B	O	K	Á	J	É	Z	U	S	É	R	S
V	Á	T	G	V	U	Ú	E	L	I	É	L	Y	O	S
T	Á	R	G	L	O	L	E	R	Ú	G	G	T		
S	S	S	I	Á	Á	E	T	O	R	N	A	Á		
I	L	A	G	S	A	N	Y	Á	R	I	A	S		

Meghatározások:

kedvesség! /...angyal, aki Máriának megjelent / szörny /
/Télapó /könyvezett/úthossz/figyelmeztető/lábbal lelők/
Szent István apjának keresztnéve /öreg papa/A GYűrűk Ura
c. filmben gonosz harcosok/ vágó eszköz/ nahát! / lét/ tesi /
az ész helye FÉLIDŐ

Igy nevezte Szűz Mária a Fiát/ tisztítja a járdát/I.B./szeszes
italt/ kerékbe...(kínzó eszköz volt)/ Rómeó párja/ ...Baba és a
negyven rabló/ Jézus ebben született/ véd/ Ézsau testvére/
...bamm/ kérdő szó/ nem üres/ Gondolkodási kiinduló pont/ mai
kor/ lenge/ vándorlakás/ Lyuk/ bánt/ én...ő/ VÉGE

Kedves Szülők!

Gyorsan közeledik az elsőáldozás és a bérmlás időpontja. Az elsőáldozás szeptember utolsó vasárnapján lesz, a bérmlás előreláthatólag szeptember 12-én szombaton.

Az elsőáldozás feltételei:

- Vasárnapi szentmiséken való rendszeres részvétel (miseigazolvány!)
- Hittanórákon való rendszeres részvétel
- Rendesen, gondosan vezetett hittanfűzet
- Friss keletű keresztlevél

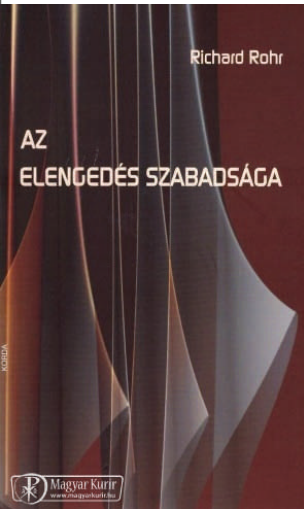
A bérmlás feltételei:

- Vasárnapi szentmiséken való rendszeres részvétel (miseigazolvány!)
- Hittanórákon való rendszeres részvétel
- Rendesen, gondosan vezetett hittanfűzet
- Első és második félévi vizsga letétele
- Friss keletű keresztlevél

Az elsőáldozást és a bérmlást szülői tájékoztató előzi meg, amiről időben értesítést küldünk.

Richard Rohr : Az elengedés szabadsága

A német származású, Amerikában élő ferences, Richard Rohr 2014-ben a Korda Kiadónál megjelent könyvét ajánljuk olvasóink figyelmébe.

Richard Rohr (1943) német származású ferences rendi pap, a szellemi megújulás kimagasló képviselője az Egyesült Államokban. Az egyik legismertebb amerikai közösség, az Új Jeruzsálem alapítója, emellett vezetője az új-mexikói Akció és Kontempláció Központnak.

Könyvének alap gondolata, hogy az evangélium az egész világot meghívja valamiféle közösségbe, egy osztozkodásra épülő élet lehetőségére.

A kötet szerzője hangsúlyozza: vallásgyakorlásunk nagy része az önmagunkról való képünk védelmének kísérlete, nem pedig Isten akaratának a keresése. „Addig, amíg a saját, betokosodott egónkban vagyunk fogva tartva, nem is tehetünk mást.” Ebből ki kell szabadulnunk, de önmagunk nem vagyunk erre képesek. Az egyetlen, amit megtehetünk: elengedni. Imádkoznunk kell: „Uram, mutasd meg, hogyan tudok én mindent elengedni. Mert én eddig csak azt tanultam meg, hogy hogyan kell valamihez görcsösen ragaszkodni.”

A könyv írója szerzetes papként úgy látja, hogy Jézus alulról újítja meg az egyházat, nem pedig fölülről. A kis közösségek és az egyház egymásra vannak utalva. A kis közösségeknek szükségük van egy nagy, egyetemes egyház képére, „különbön könnyen belecsúsznak a kötetlen liberalizmus vagy a New Age-gondolkodás zugaiba. A korszellemnek olyan divatos áramlataiba keveredhetnek, amelyek nem sokat változtatnak a történelmen, mert megint csak a kis magán én körül forognak.”

Másrészt, ha csak a klérus, a hierarchia, a nagy intézmények léteznek, és nincsenek mellettük a hívek radikális kis csoportjai, akkor az egyház intézménye „hideg, halott csontváz marad”. Richard Rohr meggyőződése, hogy a papok prédikációi senkit sem térítenek meg, a megtapasztalt körülmények azok, amelyek megtérítik az embert. Jézus mindig számárháton érkezik, koldusként mutatkozik a világban, ez a „legbosszantóbb álruhája” –, ahogy azt Boldog Kalkuttai Teréz anya mondta. Máté evangéliumának 25. fejezetét elemezve a könyv írója állítja: egyetlenegy kérdés alapján leszünk megítélve: „Fel tudtátok-e ismerni Krisztust a legkisebb testvéretekben?... Az igazságot nem ismerni kell, hanem cselekedni.”

A kötet ferences írója figyelmeztet: nem szabad semmihez sem kötődnünk, ez az elengedés gyakorlata. Ha az önmagunkról

alkotott pozitív gondolatok és érzések rögzülnek bennünk, ugyanolyan rosszakká válnak, mint a negatív képek, ha hozzájuk ragadunk. Ezért mondta Jézus, hogy „boldogok a lelki szegények”. Szegények azok, akik nem ragaszkodnak ahhoz a képhez, amit önmagukról gondolnak, „nem büntetik magukat negatív képekkel, de nem is védik tüzzel-vassal a hízeglő imázsukat”.

A szerző felidézi, hogy egy Fülöp-szigeteki asszony egyszer azt mondta neki: „Atyám, nekünk az Istenen és a közösségünkön kívül semmink sincsen.” Richard Rohr hozzáteszi: ez az egyetlen, amit az evangélium ígér. „Megígéri, hogy találunk egy Istenhez vezető utat. Mi azonban biztonságot akarunk, amit Jézus sohasem ígért, mint ahogy azt sem mondta, hogy a mi feladatunk lenne a világot biztossá tenni. Ezzel szemben azt mondta, hogy az igazságot kell cselekednünk, ami sokkal nehezebb.”

A kötet írója „bámulatosnak” minősíti, hogy a kereszténység az egyetlen, amelyik Istent báránynak meri nevezni. „S mégis kétezer évet eltöltöttünk azzal, hogy kerültük a sebezhetőséget.” Annak ellenére, hogy Szent Pál világosan kimondta: „Amikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős” (2Kor 12,10). Richard Rohr hozzáteszi: mi azonban félünk attól, hogy felfedezzük ezt a fajta erősséget. Pedig ez az egyetlen hatalom, amit nekünk az evangélium kínál. „Ezt a fajta hatalmat a világ sohasem fogja megérteni, nekünk azonban meg kell értenünk, ha egyház akarunk lenni, és ha az egyház valamiféle hitelességre törekszik.”

Az evangélium olvasása közben felismerhetjük: Jézus egyszer az elnyomóknak prédikál, másszor az áldozatoknak. „Sajnálatos módon mindig a győztesek, az erősek azok, akik elutasítják. S mindig ennek a világnak az áldozatai azok, akik megértik.” Mintha a társadalom peremére kellene sodródniuk ahhoz, hogy képesek legyenek meghallani az evangéliumot. Ugyanis az evangélium szociális és politikai összefüggései a társadalom margóján egészen nyilvánvalóak és világosak. Ott jövünk rá, hogy Jézust „nem használhatjuk sem a hatalmi és vagyoni helyzetünk védelmére és megszilárdítására, sem pedig arra, hogy fenntarthassuk magunkról a jó modorú, előzékeny és ezáltal minden téren tisztességes ember képét.”

Természetesen nekünk az a dolgunk, hogy „minél több Isten országát vigyünk be ebbe a világba”, de azt tudnunk kell, hogy egyetlen szociális vagy állami rendszer sem lehet soha azonos az Isten országával. Am ha az „Itt és Most” bőségében élünk, „és ez ajándék, amit ráadásul kapunk, amikor Krisztust megtapasztaljuk, akkor nem fogunk többé ijedten körberohangászni, hogy egy végérvényes világmagyarázatot kapjunk, hanem erre rátehetjük az életünket”.

A könyv ferences szerzője hangsúlyozza, hogy Jézus csak egy folyamathoz adott nekünk útmutatást. Elvár tőlünk bizonyos, általa megbocsátásnak nevezett életvitelt. A mi feladatunk pedig az, hogy itt és most éljük az Isten országát, mégpedig ne csak magunkban, privát alapon, hanem másokkal összekötve. „Ez befolyásolja minden döntésemet, gazdaságomat, pénzügyeim, politikai szemléletemet és azt, hogyan bánok ennek a Földnek a javaival. Ez Bartimeus útja. A vakok útja, akik egyáltalán nem vakok. Az evangélium mindnyájunkat meghív erre az útra.”

Az eltelt fél év lelkipásztori szemmel

A 2015-ös évnek máris a feléhez érkezünk. Lóránt atyának ez a félév is áldozatos munkával és gyümölcsöző tevékenységgel telt el. Egy rövid számvetés erejéig rabolnék idejéből.

Megkérdem Lóránt atyát a személyi változásokról, mert az előző interjú óta eltűnt körünkől az egyik kántor majd új jött helyette. Kiss László atya, aki Nagyatád szülője, 30 év után hazatelepedett Ausztriából szülőhelyére. Sokan személyesen ismertük Laci atyát és nagy szeretettel fogadtuk.

-A fiatal és ígéretes jövő előtt álló kántor távozását sajnálom. Egyre több lett a zökkenő a munkakapcsolatban, így nem lett volna értelme hosszabb távra tervezni. Helyére viszonylag rövid keresődés után Lacza Attila került, aki eddig az énekek kivételében segített és akiről kiderült, szoros barátságban áll a hangszerrel. Zenei szolgálata mellett elkezdte a kaposvári kántorképzőt. Az már csak "hab a tortán", hogy kitudódott, buszvezetői jogosítvánnyal is rendelkezik. Így egy hosszabb kiruccanás esetén megoldódik a váltósför kérdése. Lelkesen vezeti az ifjúsági énekkart is, személyét hamar elfogadták a tagok. Kiss László atya hazatérének mód felett örülünk. Ő naponta átéli az Apostol szavainak igazát: "A lélek készséges, de a test erőtlén." Szívesen szolgálna többször és sok mindenben, de gyenge egészségi állapota megakadályozza ebben. Ő érette imádkozni mindennapi feladatunk.

Plébániánk busza, a "Fehér Villám" nagyon sok szép helyre elvitt bennünket. Sajnos időnként cserében akart hagyni minket, de Lóránt atya mindig higgadt bölcsességével megoldotta a helyzetet.

-A "Fehér Villámot" egyházközségünk másfél évig használta. Amilyen örömmel gördültem vele annak idején a templom elé, olyan bosszúságot okozott olykor-olykor azzal, hogy utóbbi útjainkon "csütörtököt mondott". Azért az mégsem járja, hogy kimozdulásaink rendre extrém túrává váljanak. Bár nem kis leleményesre és kreativitásra volt szükség a kényes helyzetek megoldásához, a kalandtúrának véget kellett szakítani. Jó szándékú és befolyásos testvéreinknek köszönhetően Fehér Villámunkat egy ugyancsak koros, de megbízható műszaki állapotú buszra cseréltük. Hogy az új járgányunk milyen névre hallgat majd, az a jövő zenéje.

A kórusunkról már több ízben szóltam elismerően. Nem akarok a kórusunknak és zenekarának a krónikása lenni, de örömmel tapasztaljuk, hogy a gitáros szentmiséket nagyon megkedvelték a hívek.

-Bizony nem kis időnek kellett eltelnie ahhoz, hogy megértsék a testvérek, az ifjúsági énekkarnak is van hely a nap alatt. Időnként olyan információt is hallok, hogy a korábban még viszolygók dalra fakadnak, sőt hiányolnak egy-egy éneket a vasárnapi „repertoárból”. Ezek a „gitáros dalok” néhány esetben mélyebb hurokat pendítenek meg a lelkünkben, mint az ugyancsak műves, szép, megszokott népénekek.

Lóránt atya zenerajongása köztudomású. Az előző számvetésében említést tett egy új orgona megálmódásáról, mivel a mostani orgona felújítása nem lenne gazdaságos. Azóta semmi hír nincs a további tervről.

-A nagy csend nem azt jelzi, hogy a tervünktől elálltunk volna. Egy ilyen horderejű vállalatot nem lehet elkapkodni. A képviselő testület meghallgatta a Süveges István orgonaépítő koncepcióját, magam megkerestem Kovács Péter orgonaművész urat és arra kértem, adjon diszpozíciót a készülő hangszernek. A diszpozíció a „zenekart” jelenti, az orgona egyes részeinek mennyiségét és elrendezését. A munkába bevontuk Szili Zoltán urat is, aki egyházmegyénk zeneigazgatója. Egyszóval a munkálatok folynak, még ha nem is látványosak, kézzel foghatóak.

Lóránt atya igyekszik sas-szemekkel figyelni, hogy hol van szükség javításra, karbantartásra. Sok esetben hirdett társadalmi munkát és boldog, ha egy-két "önkéntes" jelentkezik a feladatra. Nem gondolja, hogy a hívek egy idő után „beleunnak” az állandó felhívásba?

-Plébániánkhoz rengeteg objektum tartozik. Óhatatlanul hol itt, hol ott ütik föl fejüket a problémák. Beázó tető, sebesen serkenő fű, omló vakolat... Álláspontom szerint, ha a templomunkat és környékét is otthonunknak tartjuk, nem megyünk el rezzenéstelen arccal a megoldandó helyzetek mellett. Nem hagyhatjuk közönyösen az „illetékesekre”, hiszen kis apparátussal dolgozunk, minden segítő kézre nagy-nagy szükségünk volna. Örövendetes, hogy a kolostor takarítására újabb néhány asszonytestvérünk jelentkezett, a kivadári és bodvicai fűnyírást pedig egy áldozatkész „külsősünk” vállalta. A spórolás sem utolsó szempont, igyekszünk

minden garast élére állítani. Istennek hála a nagyobb szakértelmet igénylő munkálatok esetében is van hová fordulnunk.

Az év végi interjúból úgy éreztem, hogy Lóránt atya megkönnyebbülve mondta, hogy már befejeződtek a felújítási munkák. De tapasztalatunk szerint az újabb és újabb ötletek olyanok, mint a vulkán, amely mindig kitörésre készül. Most ismét egy új elképzelés van születőben, "kitörőben".

-Óriási ajándék közösségünk számára, hogy boldoggá avatás előtt álló vértanú plébánosa volt Hajnal Zénó atya személyében. Az ő életpéldája világító fáklya ebben a széthúzó, csak az önösségre berendezkedő világban. Neki méltó emlékhelyet állítani szép feladat. Erre a legalkalmasabbnak a kolostor alatt húzódó pincerész tűnik, ahol annak idején állítólag misézett is az atya. Hajnal páter személyét panoptikumi figuraként örökítjük meg miszés közben, az ostrom miatt odahúzózó hívek gyűjtőjében. A tablókön életútja olvasható majd, a bejátszott hanganyag a visszaemlékezők gondolatait tartalmazza. Nagyon bízom benne, hogy templombúcsúnkra, szeptember közepére látogatható lesz az emlékhely.

A felújított kolostor plébániánk szíve-elve lett. Minden korosztály számára lehetőséget biztosít lelki fejlődésre, művelődésre. Ebben az évben alakult meg a "Társasjáték klub" felnőttek részére, amely nagy sikert aratott. Mi adta az ötletet, hogy a fiatalokon túl az időseket is játszásra biztassa?

-A mindegyikünkben ott szunnyadó gyermek. A játék során oldódnak a bennünket feszítő görcsök, egy pillanatra kiszabadulhatunk a gondok szorításából. Meggyőződésem, hogy több időt kellene egymással töltenünk, erre szolgálnak a különféle programok: mozi, felnőtt hittan, kirándulások. A közösségek köréből nagyon hiányzik egy plébániai nyugdíjas klub, talán ösztől beindíthatjuk ezt is. Kéthetente találkoznának szépkorú testvéreink egymással. Persze a legegyszerűbb az lenne, ha minden alkalmat megtölthetnénk méltó tartalommal. Addig is várom az ötleteket, visszajelzéseket.

A természetes közösségi kapcsolatok megermentése mellett a kolostor nyitva áll a Nagyatádra látogató vendégek előtt is. Mi a terve Lóránt atyának a felújított kolostor hasznosítását illetően?

-Örömmel jelenthetem, hogy vannak visszatérő vendégeink: önismereti csoport, cursillos közösség lel otthonra a falak között egy-két napra, hétvégre. Kolostorunk látogathatóságát az interneten is hirdettük, nem is eredménytelenül. Két táborozó csoportunk lesz a nyáron: Budapestről és Bajáról érdeklődtek a szálláslehetőségről. Mi szívesen fogadjuk őket, hiszen minden előteremtett a kulturált vakációzáshoz. A kapcsolatépítés szempontjából is fontosak ezek a találkozások, kölcsönösen gazdagodhatunk általuk.

Lóránt atya minden tétellel vidámságot akar csempészni a hívei és a gyermekek életébe. Gyermekként tud örülni a fiatalokkal, önfeledten vesz részt a játékaikban. A nyári szünetben milyen programokat szervez az ifjúság részére?

-Közel két évtizede táborozom az ország különféle részein. Kevés, számomra ismeretlen tája létezik kicsiny hazánknak. Mostanra már visszatérő vendég vagyok egy-egy helyen, ismerős helyeket barangolhatok be újra. Ezúttal Bakonykoppányba csalogatjuk hittanosainkat és innen rajzunk szerteszét: Zircre, Csesznekre, Bakonybélbe, Pápára. Kerettörténetünk az idén „jubiláló” Verne A tizenöt éves kapitány című ifjúsági regénye lesz. Minden megmozdulásunk a regény köré csoportosul, még spanyol „nyelvelkére” is számíthatnak a velünk kalandozók. Hogy melyik csapatnak sikerül összegyűjtenie a „rabszolgasorból való szabadulás” árát, portyáink során kiderül. Tudom, hogy a fejenkénti 18.000 forintos részvételi díj nem kis summa. Ezért ha valaki anyagi nehézséggel küzd, mindenképpen segítünk neki.

Jut majd egy kis idő pihenésre is Lóránt atyának? Hol tervezi eltölteni a szabadságát?

-Most is, akár csak tavaly a nyugati határszél ékszeres dobozát, Köszeget keresem föl. Augusztus első két hetében ott tanyázom majd. Túrázom, olvasgatok, kirándulok, próbálok erőt gyűjteni a folytatáshoz. Azért a tevékenységem során nehézségekkel, buktatókkal is találkozom. Nem csak „pártoló tagokból” áll a „nagy család”, gáncoskodók is akadnak kívül és belül egyaránt. Ebben az „ellenszélben” minden apró eredményért meg kell küzdenünk, de azt gondolom, a verítékcseppek és az újbóli nekifeszülések a Jóisten szemében felértékelődnek. Ezeket a gondokat feledni, elengedni, magam mögött hagyni, erre is alkalmat kínál majd ez a két hét.

Lejegyezte: Vida Zoltánné

Laci atyát örömmel fogadtuk.

Elengedés - A repedt padlós ház tanulsága

Kedves Olvasók!

Most Victoria Osteen egy rövid írását ajánljuk nektek, amely az Elengedésről szól. Rengetegszer fordul elő életünkben, hogy siratjuk az elmulasztott dolgainkat, keseregünk rajtuk, pedig azokon már úgyszemint tudunk változtatni. Nem beszélve arról, hogy lehet, hogy Istennek így van velünk terve, és így sül ki életünkben valami egészen más, mint amit mi elképzeltünk, mégis egészen jó, ránk szabott történet. Fogadjátok szeretettel az írást!

3,13 Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem,

3,14 de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé (Filippi)

Amikor nem jönnek össze a dolgok, legelőször próbáljuk megfejteni, hogy miért. Természetesen hasznos, ha levonjuk a konklúziót, hogy legközelebb jobban tudjuk csinálni a dolgokat.

Azonban óvatosnak kell lennünk, mert könnyű beleesni abba a csapdába, hogy túlanalizálunk, bűnbakot keresünk, vagy teljesen belebonyolódunk a miértekbe. Ez nem csak, hogy nem vezet semmi jóra, de ráadásul utat nyit a félelemnek, ami végül megbénít.

Ahhoz sem kell sok idő, hogy belecsúszunk a „bárcsak ez lett volna, vagy ne lett volna” szindrómába: „Bárcsak elmentem volna egyetemre”, „Bárcsak ő lett volna a házastársam”, „Bárcsak megvehettem volna azt a házat”. Fel kell ismerünk, hogy nem jutunk előrébb, ha folyton hátranézünk. A múltat nem tudjuk megváltoztatni, akkor miért ne nézzünk előre, ahová Isten akar vinni minket? Úgy tűnhet, hogy valami jóról maradtunk le, de emlékeznünk kell, hogy Isten mindig valami jobbat tartogat számunkra.

Évekkel ezelőtt történt, friss házások voltunk Joel-lel, és elhatároztuk, hogy veszünk egy házat. Találtunk is egyet, ami

úgy tűnt maga a tökély! Gyönyörű környéken, ahol fiatal családok laktak, és még medencéje is volt, amire mindig is vágytam. Ajánlatot tettünk a tulajdonosoknak és imádkoztunk. Teltek-múltak a napok, de semmi hír. A hit szavait szövegtük, még megvallást is tettünk, hogy „ez a mi házunk”. Senki sem lakott a házban, így esténként autóval odamentünk nézegetni a házat, és álmodozni. Sajnos a tulajdonosok nem a mi ajánlatunkat fogadták el, másnak adták el a házat. Az ajtó bezáródott, én pedig rettenetesen csalódott voltam. Annyira biztos voltam benne, hogy miénk lesz a ház! Arra gondoltam, „Bárcsak jobb ajánlatot tettünk volna”, „Bárcsak keményebben imádkoztunk volna”, „Bárcsak hamarabb léptünk volna” és így tovább. De aztán úgy döntöttem, ahelyett, hogy azon siránkoznék, ami már elmúlt, elengedem, és hiszem, hogy Isten valami jobbat tartogat a számunkra.

Találtunk egy gyönyörű telket, egy szép környéken, azonban a rajta álló ház eléggé lepukkant állapotban volt; meg sem közelítette álmaink házát. De mégis az volt a meggyőződésünk, hogy Isten ezt a házat készítette ki számunkra. Bár az elképzeléseinket félre kellett tennünk, egy hatalmas természetfeletti békességet éreztünk. Ajánlatot tettünk a házra, és hamarosan meg is vehettük.

Nem volt medence, helyette viszont volt repedezett padló, nehezen csukódó ablakok és egyebek. De eldöntöttem, hogy nem nézek vissza, és nem arra nézek, amit nem kaptam meg. Bár a ház nem volt tökéletes, mégis arra az időszakra az volt a megfelelő. Úgy néztem rá, hogy Isten adta nekünk, és megszerettem.

Három éve laktunk ott, amikor Isten any-

nyira megáldott minket, hogy még a legvadabb álmainkban sem gondoltuk volna. A telkünk felét annyira sikerült eladnunk, mint amennyiért az egész ingatlan és a telket vettük! Így felépíthettük álmaink házát. Isten a repedt padlós házat arra használta, hogy végigvezessen minket a hit útján. Ezen keresztül tanultunk meg bízni Benne egy új módon, és hiszni, hogy Ő mindig tudja, mi a legjobb számunkra. Bár természeti szinten, visszalépésnek tűnt, szellemileg viszont mégis előrelépés volt.

Ha azt gondolod: „Az életem más lenne, ha ez vagy az meglenne, vagy ez vagy az nem történt volna” – engedd el. Bízz benne, hogy Isten irányítja a lépteidet. Lehet, hogy most nem értesz mindent, de ha elengeded azokat a dolgokat, amik nem működtek, és megmaradsz a hitben, Ő garantáltan el fog vinni a megfelelő helyre!

Victoria Osteen - Gy. L. hidépitő

Forrás: Internet

LÁTHATÓ AZ ISTEN

**Fűben, virágban, dalban, fában,
születésben és elmúlásban,
mosolyban, könnyben, porban,
kincsben,
ahol sötét van, ahol fény ég,
nincs oly magasság, nincs oly mély-
ség,
amiben Ő benne nincsen.
Arasznyi életünk alatt
nincs egy csalóka pillanat,
mikor ne lenne látható az Isten.**

**De jaj annak, ki meglátásra vak,
s szeme elé a fény korlátja nőtt.
Az csak olyankor látja őt,
mikor leszállni fél az álom:**

**Ítéletes, Zivataros,
villám-világos éjszakákon.**

Wass Albert

ÖREGEK

IMÁJA

Uram, vigyázz rám, hogy öregkorban is szerethető legyek. Fékezd meg túlbuzgóságomat, mellyel azt képzelem, hogy nekem minden témához mondanom kell valamit, minden alkalommal szerepelnem kell.

Szabadíts meg attól a jószándékú segíteni akarástól, amellyel mindig én akarom elrendezni mások rendezetlen ügyeit. Ne vegyem zokon, ha az emberek beavatkozásnak nevezik az én segíteni akarásomat.

Taníts meg arra, hogy okos legyek, de ne okoskodó. Legyek mindig kész a szolgálatra, de ne én akarjak mindig szerepelni, tudjam a mellőzést is elfogadni.

Sok bölcsességet halmoztam fel életemben és sajnálom, hogy ezt talán nem tudom másoknak továbbadni. Beletörődtem ebbe Uram, de ugye megérted azt a kérésemet, hogy legalább néhány, vagy csupán egy barátom maradjon mellettem ezekben az utolsó években.

Taníts meg arra, hogy tudjak hallgatni a betegségeimről, ezek évről évre növekednek, s velük együtt nő bennem a hajlandóság arra, hogy mindig ezekről beszéljek.

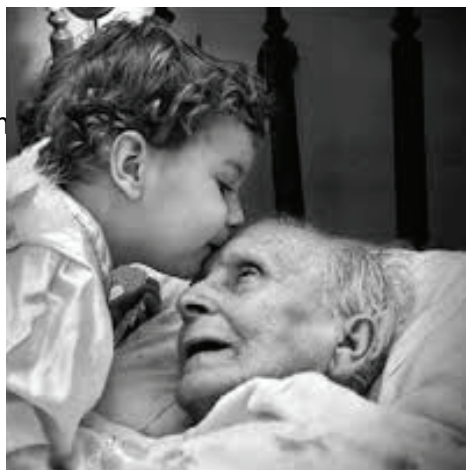
Add, hogy őszinte együttérzéssel és türelemmel meg tudjam hallgatni mások betegségeiről szóló folyamatos panaszkodásokat.

Nem merem kérni, hogy halványodó emlékező képességemet erősítsd meg, olyanná, amilyen régen volt. Inkább arra kérlek, adj nekem több szerénységet és kevesebb magabiztosságot, amikor ugyanarra az esetre mások másként emlékeznek, belásam és elviseljem, hogy én is tévedhetek.

Tölts be engem úgy a Te szeretetteddel, hogy vénségemben is szívesen szóba álljanak velem az emberek.

Engedd, hogy Simeonnal együtt mondhassam: Látták szemeim a Tőled küldött Üdvözítőt! És amikor bölcs szereteted úgy látja, hogy érkezett az én időm, akkor át is ölelhesselek Téged! Ámen.

-ismeretlen szerzőtől-
közreadta : Forjárné Éva

A búza imája

A konkoly között nehéz felnőni,
de te erőt adsz hozzá!
Amikor felkel a nap, simogat a szellő,
nagy lágy eső permetez,
tudom, hogy az én Uram rám tekint,
nem hagy magamra.
Vállalom a küzdelmet a mindennapokban,
mert örömmel tölt el,
hogy a mennyei csűrben helyet készítettél
számomra.
Vesd ki színemből a konkolyt,
mert ott csak a te fényednek van helye.
Krisztusom!
Köszönöm, hogy az Eucharisziában,
a szent kenyérben magunkhoz vehetünk!
Növelj hitben, reményben, szeretetben,
hogy mások eledele legyek.
Hála és dicsőség nagy jószágodért!

Ámen.

Így szól az Úr...

Annyiszor akartam már beszélni veled, de nem hagytál időt nekem.
Annyiszor akartam már mondani neked: "Itt vagyok számodra!", de te féltél.

Annyiszor akartam már mondani neked: "Ne félj, veled vagyok!", de te nem hittél nekem, hanem távolinak és halottnak gondoltál.

Annyiszor akartam már beszélni veled, de nem hagytál szóhoz jutni, hiszen szabadságodban áll, hogy eldöntsd, meghallgatsz-e, vagy ha akarsz, kikapcsolsz.
Ha most kész vagy arra, hogy meghallgass, akkor azt szeretném mondani neked:

"Örök szeretettel szeretlek téged! Engedd magad szeretni!"

Martin Gutl

Martos Levente Balázs

A HIT EREJÉRŐL

Mit jelent a hit ereje kifejezés? Vajon mikor erős a hitem? Akkor, ha erősen kapaszkodik valakibe vagy valamibe? Netán akkor, ha erős az, akibe kapaszkodik, s ezért ő valamiképpen részt ad nekem is az erejéből? Valószínűleg mindkettő hozzá tartozik.

A hit, hinni szavunk bibliai, héber megfelelője az aman, emuná, amely gyakran nem is az emberre, inkább Istenre vonatkozott (pl. MTörv 7,9; Zsolt 36,6). Az ember „bizonyossága”, „szilárdsága” – ez a szó eredeti jelentése – valójában Isten „szilárdságára”, „hűségére” épít. A hit egészen emberi valóság, az értelem és az akarat közös tette, amely, mint valami gigantikus híd, a túlvilágig, Istenig vezet. Vagy éppen az lenne a lényeg, hogy ez a híd tőle indul és felénk tart? Nem tudom. Csak azt, hogy a hit rádöbbsen elemi függésemre Istentől, aki szeretetből ad nekem életet. Sőt, ezt a mondatot személyesebbre is hangolhatom: Isten szeretetből a Fiát adta értem, hogy Benne életem legyen. Márpedig az élet erő is.

Miféle élet, miféle erő? Amikor Jézus elkezdte nyilvános működését, kétségtelenül egyfajta „tavasz” köszöntött a földre. A teremtés megfürdött Isten szeretetében. A gyógyítások, ördögűzések, sőt a holtak feltámasztása – mint azt a tanítványok utólag egészen világosan látták – nem elsősorban valamiféle bizonyíték akart lenni, mindez az élő Isten gyógyító erejének személyes megnyilvánulása, ajándéka volt. Leginkább a mesékben találkozunk olyan alakokkal, akiknek lépései nem letiporják, hanem inkább felébresztik és megcirógatják, magukhoz térítik a természetet, fűvet, virágot és napsütést. Ha gyerekfilmet készítenénk Jézusról, bizvást megrajzolhatnánk, ahogy útközben virágba borul körülötte a rét, és utána hajlik néhány vágyakozó csipkebokor... De amennyire Isten szeretete Benne személyesen, emberarcúan mutatkozott és emberhangon szólalt meg, olyannyira ezt a teremtést megújító hatalmat és életadó erőt is az emberen át, az ember kapcsolatait megújítva akarta gyakorolni. Így aztán Jézusnak csak a példabeszédeiben olvassunk a mező szépséges liliomairól, meg a zsoltáros szava mondja, hogy „ujjongjon az erdő minden fája is” (Zsolt 96,12), mert „eljön az Úr”, de helyette látunk Hozzá hajló, tizenkét éve vérfolyásban szenvedő asszonyt, aki szégyenkezve, hátulról meri megérinteni a ruhája szegélyét, és mégis meggyógyul. Látunk kisgyermeket, akiket odavisznek, hogy megáldja, megsimogassa, megölelje őket. És látunk egymással versengő, nehézkes tanítványokat, akiket maga köré ültet a Mester, és akiket kitartóan tanítgat a szolgálat gesztusaira. Így növekedett az élet Jézus körül (vö. Mk 5,25–34; 10,13–16; 10,35–45).

AZ EMBER CSODÁLKOZNI ÉS BÍZNI TANUL

„Istennek semmi sem lehetetlen” – mondja Máriának az angyal, amikor hírül viszi Jézus születését (Lk 1,37). Emberként születik az Isten Fia, de a leggyaralóbb, a legbetegbő élet, a legkorlátozottabb emberi személy is újjászülethet Benne. És ezért: „minden lehetséges annak, aki hisz” (Mk 9,23) – amennyiben az élet Istenéhez kíván közeledni. Aki hisz, egyre bátrabban elfogadja, hogy abban, amit tesz, és abban, amit nem tesz, Isten dicsőül meg. Jézusnak ebben a tavaszában mindenesetre teljesen világos, hogy minden úgy történt, ahogy Ő akarta. Az ember pedig csodálkozni és bízni tanul. A Jézusba és Jézus Krisztus Istenébe vetett hit sohasem felejtheti el ezt a tavaszt, a teremtésnek ezt a felfrissülését. Ez a hit emlékezik Jézus szeretetére, és benne Isten éltető szeretetét ismeri fel. Szent János első levelében éppen ezt olvassuk: „Megismertük és hittünk a szeretetben, amellyel Isten van irántunk” (1Jn 4,16). Persze éppen a szeretetbe vetett hitünk ad elég erőt ahhoz, hogy bevalljuk saját gyöngeségünket és bűnöségünket, sőt szembenézzünk a világ bűnével és sötétségével is. Fizikailag talán még sohasem tartotta magát annyira kézben az ember, mint ma. De lelkileg, szellemileg, spirituálisan nézve talán még soha annyi kedvetlen, erőtlén, fáradt emberrel nem találkoztunk, mint éppen ma. Kiábrándultság? Céltalanság? Az értelmetlenség kísértése? A nagy ideálok hiánya? Félelem az elköteleződéstől? Az állandó összehasonlítás, hogy lehetne még jobb? – Elég félelmetes teakeverék, amelyből sokan naponta fogyasztunk.

A „szembenézés” ebben az esetben nem jelent mindjárt „szembefordulást”, ítéletet, küzdelmet vagy harcot is. A hit kezdeti buzgalmában sok szent nagyon keményen ki akarta fejezni, hogy elfordul a világtól, és egyedül Istené akar lenni, meg akarta mutatni, gyakran elsősorban önmagának, hogy magánál jobban szereti Istent. Ez a kezdeti hév azonban többnyire szelidséggé, megdöbbsentő kitarasszá alakult, irgalmas és bölcs emberséggé. És közben megmarad valami az első találkozásból, az Istenre találás öröméből. „Érte mindent elvettem, sőt szemétnak tekintettem” – mondja Pál apostol. Aztán, valamivel később: „Futok utána, hogy magamhoz ragadjam, ahogy Krisztus is magával ragadott engem” (Fil 3,8-12). És ez a sokat túrt, sokat szenvedett ember még mentegetőzik is: „Testvérek, nem képzelem magamról, hogy már magamhoz ragadtam...” (Fil 3,13). Mint minden igazán emberi út, a hit útja is felelősséggel jár. Hogy pontosan mennyire vagyunk felelősek a másik emberért, az is útközben tisztul. Aki úton van, azt belsőleg erősen lefoglalja a cél, a nagy kihívás. Néha nem bír többet, mint egyszerűen kikerülni az akadályokat. Igyekszik elmenni az értelmetlen csatározások gócpontjai mellett. Máskor meg a mások terhe is púp a háton, súly a kézben, a kitartóan cipelt szeretet-teher része. „Hordozzátok egymás terhét, így teljesítitek Krisztus törvényét” – mondja Pál (Gal 6,2). Krisztusra szegezzük a tekintetünket, néha nagy kerülőt teszünk mások kedvéért, a másik javáért, és mégis igyekszünk úton maradni.

TÁVLATOT AD, LÁTNI TANÍT

A hívők atyja Ábrahám, aki nemcsak hitte, hogy Isten létbe hívja a nem létezőket (vö. Róm 4,17), hanem új otthont is keresett (Zsid 11,8-10.14-15). Ilyenkor már nem abban áll a hit ereje, hogy az ember folyton küzdjön valaki vagy valami ellen, esetleg különleges és feltűnő csodákat tegyen, hanem inkább abban, hogy a megtalált, vállalt úton hűségesen kitarson, lássa, és ne adja fel a hitben megtalált célját. Jézus ugyan azt mondta hogy akinek valódi hite van, az képes lesz akár egy hegyet is elmozdítani a helyéről (vö. Mk 11,23), de a szentek életében még sehol sem olvastam, hogy bárki ilyesmivel dicsekedett volna. Az út, amelynek hegyeit el kell hordani, és völgyeit fel kell tölteni (vö. Iz 40,4), ma is pusztaságon át vezet - gyakran a legközelebbi emberekig, akikhez elvesztettük a kulcsot, akikhez régen találtuk meg a szív titkos bejáróit. A széttört emberi kapcsolatok gyógyulása, a kien-gesztelődés konkrét tettei a hit csodái. Ehhez is a hit ad erőt, ezeknek a kapcsolat-csodáknak a várásához és építéséhez. Hit nélkül nemigen lehet élni. És nem igen lehet hinni úgy, hogy útra ne kel-nénk. Ha olykor el is fogy a kedv a „nekiindulásra”, valaki mindig emlékeztet minket, hogy ideje menni. A hit is távlatot ad, látni tanít. Jövőt látni, lényeket látni, mélységet látni, szívekbe látni, netán: a halálon is átlátni? Döbbenetes a 18. zsolttár fogalmazása:

„Istenemmel falakat ugrok át” (vö. Zsolt 18,30). A falak közé, vagy legyőzhetet- lennek vélt akadályok mögé szorított ember mindig valamilyen hitre támasz- kodva remélheti csak a folytatást. A halálon győztes Isten pedig valóban azt ígéri, hogy átrepít a magas falon, a hori- zontot teljesen elzáró akadályon. Az életük végéhez közelítő, mélyen hívő emberek számára ez a látás, ez a hit már nem a saját erőből megtett ugrást, gyak- ran nem a tényleges felépülést és felke- lést jelenti. A küzdelmek és a fizikailag is megtett utak ideje lassan lejár. Marad a látás, az egyre tisztább figyelem és felfelé, ahonnan az Érkezőt, az Eljövendőt sejtik. Egy időben gyakran hallhattunk „szemerő tablettáról”. Kétségtelen azonban, hogy a látást a hit is erősíti. Minden esetre egyfajta belső látást. Fiatalon néha olyan a szemünk, mint valami célkereszt: megnézzük magunknak ezt vagy azt, sőt „kinézzük”, amit még jó lehet valamire. De a hit arra edz, hogy „széles látókörűekké” le- gyünk, sőt, a mindenségre nyissuk ne csak a szemünket, hanem a lényünket is, egyre inkább. Ezzel visszatérünk a világ megújulásá- nak ígéretéhez. Újra azt reméljük, hogy „[...] fölzúgnak a hamu- szín egék, /hajnalfele a ravensbrücki fák. / És megérik a fényt a gyökerek/ És szél támad, És fölzeng a világ” (Pilinszky: Harmad- napon). Nincs más hátra, mint megnyílni a szenvedésre, és így megnyílni a feltámadásra, arra a végső, nagy tavaszra, amely Jé- zusban egyszer már elkezdődött. Várjuk az egész teremtett világ- gal együtt, hogy Isten véghezviszi mindazt a jót, amit megkezdett Jézusban, és amit általunk itt folytatni akart.

A HIT NAGY PILLANATA

A hit útja nem kerül el a szenvedést. Az ember ágnak dől, és kétséges, hogy fölkel-e még. És gyakran kétségbe is esik, hogy van-e értelme túrni és várni. A hit ilyenkor egyre inkább tiszta várakozás. Ahogy nézem a kórterem sarkára szegezett üve- ges tekintet, nem tudom, mindent lát-e, vagy semmit, vár-e még valamit, vagy sem. Van hasonló tapasztalatom. Amikor csak ho- mályosan látok, mert elfárasztott a munka, és csak a figyelem

The Helix Nebula - NGC 7293 - HUBBLESITE.org

edzése marad, az őrláng gyújtogatása, a szemfenék ágaskodása, hogy nyitva maradjon a szívem kapuja, ha az Úr megérkezik és zörget. Ilyennek képzelem azt a tekintetet belülről -amíg tekint, felfelé. De vajon lehet-e látni a mindenséget, ha az ember egyetlen pontra szegezi a tekintetét? A liturgiából, talán az imádságból is, ismerős ez az egy pontra szegezett tekintet. A keresztre, a Megfe- szítettre tekintünk így. „Szent Isten, szent erős, szent hallhatatlan, irgalmazz nekünk!” Nagypéntek délután ismétli a szertartás ezt a görögös litániafélét. Térdet hajtunk a kereszttel, a péntek dél- után három órai sötétségre emlékezünk, s közben Isten szentségé- ről, halált legyőző erejéről éneklünk, meg az Ő irgalmáért könyör- günk. Miért? Mert ez a hit nagy pillanata. Újra megértjük, hogy ami a világ szemében „oktalan”, meg „gyöngé”, az „ nekünk”, a „meghívottaknak” „ Isten ereje és bölcsessége”. (vö. 1Kor 1,18- 31). „Szent Isten, szent erős, szent hallhatatlan, irgalmazz ne- künk!”- vagyis: avass be, vonj be, boríts be ebbe az ép ésszel szin- te elviselhetetlen és megfeythetetlen titokba, a gyengeségben meg- nyilvánuló erő, a gyűlöleten és halálon győztes, életadó szeretet titkába! Segíts elfogadni a világ kegyetlen érdességét, hogy ez a „csak szeretet” most itt függ „csak gyűlöletben”. Segíts, és adj erőt, hogy ne csak magunkat sirassuk Benne, hanem valóban meg- ismerjük az Ő szeretetét is...! Nézem a keresztre feszítettet, fölte- kintek „arra, akit kereszttől szűrtak” (Jn 19,37), és arra gondolok, hogy a hitem szinte nem is más, mint Ő maga, Krisz- tus, a megfeszített és feltámadott. Ő ma- ga lett a kapocs, a híd, a közbenjáró és az uralkodó, egészen Istené és egészen az enyém. Látom Őt, a történészek szerint az evangéliumok leghitelesebb kameraál- lását követve, a római ítélőszékek legke- gyetlenebb kínzásainak végpontján, a földi élet határán, kiáltó szavával még az imádság szavait is ellökve magától, mint utolsó deszkát a sötétség hullámverés-

ében (vö. Mk 15,34-Zsolt 22,1). Itt már semmi sem történik úgy, ahogy Ő akarná. Egyetlen egyet akar, ehhez ad erőt a hite: Istent akarja. Látom az egészen, mindhalálig embert, amint teljesen Istenre bizza magát. És látom, vagy inkább hiszem, hogy éppen Benne, a magatehetetlenben, a magát fogságba engedőben, az át- szűrt szívűben, Isten tűr, és Isten ereszkedik mélyeséges gyöngesé- gem bugyraiba, mások előtt még mindig nyilvánvaló, a ma- gam számára annál egyértelműbb kiszolgáltatottságomba. Miféle kiszolgáltatottság ez? Egzisztenciális függés a teremtő Istentől, de egyfajta szellemi gyengeség is. Nincs erőm még arra sem, hogy hitet erőltessen magamra, és persze másokra sem. Csak figyelem, sőt figyelni akarom, ahogy Krisztus szeretetét szemlélve a hitem újjáéled és megerősödik. Josef Pieper írja, hogy a hit ellentéte nem a hitetlenség, hanem a figyelmetlenség (Über den Glauben,7.) A másik ember hite önmagában is csoda és titok. Ebben a teremtett világban és ebben a történelemben a hit immár sohasem tekinthet el a függés, a kiszolgáltatottság valóságától és vállalásától. Sőt, inkább abban mutatja meg legnagyobb erejét, hogy benne a füg- gés, még a bűnös függés vagy kiszolgáltatottság is válhat az Isten- nel való találkozás és egyesülés alkalmává és kiindulópontjává. Ahogy Krisztus halála és feltámadása megnyitotta az utat az örök életre, ahogy felpattintotta a halálnak, mint mindent lezáró kapu- nak a zárját, úgy engedi, hogy „szemünkkel”, emberi értelmünkkel utat lássunk ott, ahol mások csak falat érzékelnek, hidat építsünk ott, ahol mások csak szakadékot látnak.

Átvétel a Szív újságból

„ÉRTEKEZLET” KAPOSSZENTBENEDEKEN

A képviselőtestület három tagja Kaposszentbenedeken, Balás Béla püspök által tartott lelki gyakorlaton vett részt május 23-án szombaton délelőtt 10 órától, melynek a Porta Pacis Lelki gyakorlatos Ház adott otthont.

A szép környezetben megrendezésre került program kezdetén, egy énekkel hívtuk a Szentlelket, és kértük közbenjárását a lelki gyakorlat sikeres lebonyolításához.

Rövid köszöntést követően a püspök bele is kezdett, az életből merített példákkel tarkított előadásába, melynek lényege az volt, hogy tevékenyen vegyünk részt az egyház működésében, működtetésében. Kérte a megjelent képviselőket, hogy lehetőségükhez mérten segítsék a helyi plébános munkáját, és erre buzdítsák a gyülekezet minden tagját, legyen aktív és élő a plébánia! Elmondta, hogy az egyházmegyei döntések meghozatalát hosszas és alapos megbeszélés, egyeztetés előzi meg, de az egyház nem „demokratikus”! A személyi kérdések azért is okoznak komoly fejtörést a püspökségnek, mert sajnos nagyon kevesen választják manapság a papi hivatást, így egy-egy plébánosnak több plébánián is helyt kell állni, el kell látni a papi teendőket. Kéves továbbá a kántor és a sekrestyés feladatát is kevesen vállalják magukra. Több templom is felújításra szorulna, ám a kerektek nagyon szűkösek. Arra kérte a képviselőket, hogy segítsék a pályázatok figyelésében, megírásában, esetleg a kivitelezésben is a helyi plébánost.

Az előadás végezetével kérdéseket, hozzászólásokat lehetett intézni a püspökhöz, valamint az egybegyűltekhez. Ez jobbra abból állt, hogy az egyes plébániák nevében felszólaló képviselők bemutatták, szemléltették a helyi plébániák problémáit, valamint ismertették a helyi sikereket, programokat. Szerencsére több pozitív megnyilvánulás hangzott el a felszólalók körében, mint negatív, de az kiderült, hogy nem dőlhetünk hátra, nem lehetünk maradéktalanul elégedettek magunkkal, az egyházmegye területén. A Nagyatádi Szent Kereszt Plébánia képviselőtestületi tag mondott néhány mondatot, melyben méltatta Horváth Lóránt plébános tevékenységét. Kiemelte a fiatalok egyre gyarapodó létszámát a szentmiséken, valamint a ministránsok bővülését, aktivitását, mint pozitív változást a korábbi évekhez képest. A színes programok, kirándulások, játékok, igazi közösséggé kovácsolták a fiatalabb nemzedéket. Beszámolt továbbá az olvasóköri létrejöttéről, az énekkar színvonalas előadásairól, a Karitászt tevékenységéről, valamint a Rózsafüzér társulatról, akik minden szentmise előtt közösen imádkoznak.

Az összejevetel végén vendégül láttak bennünket egy kis harapnivalóval, melyet kötetlen beszélgetés közben fogyasztottunk el.

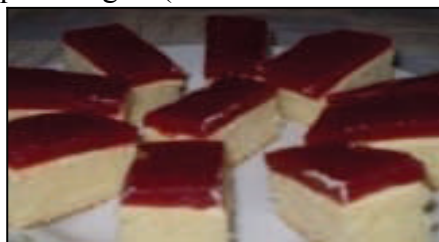
A püspök szavai által feltöltődve, a Szentlélek működésének megtapasztalásával tértünk haza mindannyian. Köszönjük a lehetőséget.

Fabián Zoltán
képviseleti tag

Bolero szelet

Hozzávalók:

20 dkg porcukor, 20 dkg liszt, 4 db tojás, 1 dl tej, 1 dl olaj, 0,5 csomag sütőpor, 450 gr tejföl, 2 csomag vaníliás cukor, 1 csomag vaníliás puding (főzés nélküli)

elkészítés: **25 - 30 perc**
nehézség: **könnyű**

Tetejére:

20 dkg porcukor
2 csomag vaníliás puding
7 dl víz
1 csomag italpor

Elkészítés:

A porcukrot és az egész tojásokat habosra keverjük, hozzáadjuk a lisztet, tejet, olajat, sütőport, majd jól elkeverjük. Az egész masszát egy kikent tepsibe öntjük és mint a piskótát megsütjük. Egy nagy pohár (450 g) tejfölt, a 2 db vaníliás cukrot és az 1 csomag főzés nélküli vaníliás pudingot kikeverjük, hideg helyre tesszük. A 7 dl vízben felfőzzük a 20 dkg porcukrot, a 2 csomag vaníliás pudingot, amikor kész, langyosra hűtjük, majd az 1 csomag italport elkeverjük benne. A kihűlt tészta tetejére rákenjük a tejfölös vaníliás pudingos krémet, ennek a tetejére kenjük rá a kihűlt, italporos pudingot. Egy óra múlva szeleteljük.

Közreadta: Tóthné Ildikó

Jó étvágyat!

Fáklya

Ülök az országúton, az árva útfélen.

Fáklyát lobogtat jobb kezem.

És mindenknek, akik általmennek szölok csendesén:

Testvéreim, megálljatok, és üljetek le mellém, mert íme, mondom néktek:

erre fog jönni, akit ti kerestek, erre fog jönni, akire

oly igen nagy a ti szükségetek.

Engem Ó küld a vak idegenbe,

hol szél sóhajt és úttalanok járnak,

és ő adta a fáklyát a kezembe,

és fényét Ó gyújtotta meg,

hogy mindnyájatokat, kiknek hajába harmat didereg

és arcán reszkető, fázó cseppek verődnek:

a fáklya köré ide gyűjtselek,

mert itt egy kicsi körben száraz van és meleg.

Jertek, üljünk le békén és várjuk a mi időnket,

Míg eljön, akit várnak mindenek.

S aki elküldött fáklyafénynek lennem,

imádkozom, hogy adja:

amíg el nem jön az ígéret napja,

füstöt ne vessen, és el ne aludjon,

s meg ne hűljön az élő fáklya bennem.

Sík Sándor

10 gyöngyszem Anthony De Mello-tól

1.

A Mester a folyóparton sétált néhány tanítványával.

- Látjátok, hogy a halak hogyan fickádoznak kedvük szerint. Ez az, amit igazán szeretnek.
- Egy idegen is meghallotta ezt a megjegyzést, s így szólt:
- Honnan tudod, hogy mit szeretnek a halak? Te nem vagy hal.

A tanítványok oktalanságnak vélték az idegen szavait. A Mester pedig mosolygott, mert úgy vélte, hogy ez egy bátor, kutató szellemű ember. Kedvesen válaszolt:

- S te, barátom honnan tudod, hogy én nem vagyok hal? Te nem vagy én.

A tanítványok nevettek, mert azt hitték, hogy ez egy jól megérdemelt rendreutasítás volt. Csak az idegen hökkent meg a válasz mélységén. Egész nap ezen gondolkodott, míg végül estére kelve, a kolostorba ment, s így szólt:

- Talán nem is különbözöl annyira a halaktól, mint ahogy gondoltam. De én sem tőled.

2.

A Mester a tanuláshoz és a bölcsességhez is pártfogója volt.

- Tanulásra úgy teszünk szert - mondta, mikor erről kérdezték -, hogy könyveket olvasunk, vagy előadásokat hallgatunk.
- És bölcsességre?
- Önmagadat olvasod, mintha könyv lennél.
- Utólag még hozzátette.
- Egyáltalán nem könnyű feladat, mert a nap minden perce újabb kiadását hozza a könyvnek.

3.

A kormányzó egyik utazása során belépett a Mesterhez, hogy tiszteletét tegye nála.

- Az állam ügyei nem hagynak nekem időt hosszabb értekezésekre - mondta. - Össze tudná foglalni a vallás lényegét néhány mondatban egy olyan elfoglalt ember számára, mint például én?
- Egyetlen szóval megmondom Önnek, méltóságos uram.
- Hihetetlen! Mi az a szó?
- Csend.
- S hogyan érhetem el a csendet?
- Elmélkedéssel.
- És ha szabad kérdeznem, mi az elmélkedés?
- Csend.

4.

Egy asszonynak, aki végzete ellen panaszkodott, ezt válaszolta a Mester:

- Te alakítod a végzetedet.
- De arról nem én tehetek, hogy nőnek születtem.
- Hogy valaki nőnek születik, az nem végzet. Az a sors. A végzet az, hogy hogyan fogadod el női mivoltodat, s mit hozol ki belőle.

5.

A Mester állandóan támadta az emberek kedvenc istenfogalmait.

- Ha istened a segítségedre siet, és kiment a bajból - mondta -, akkor itt az ideje, hogy a valódi Isten után nézz!
- Amikor arra kérték, hogy magyarázza ezt meg, a következő történetet beszélte el:
- Egy ember őrízletlenül hagyta teljesen új kerékpárját a piacon, amikor vásárolni indult. Csak másnap jutott eszébe a kerékpár, s rohant azonnal a piacra, gondolván, hogy ügyis ellopták már. De a bicikli pontosan ott volt, ahol hagyta.
- Nagy örömeiben a legközelebbi templomhoz hajtott Istennek hálat adni, amiért megőrizte kerékpárját. Amikor azonban kijött a templomból, a biciklinek hűlt helyét találta.

6.

A tanítványoknak nagy fejtörést okozott, hogy a Mester, aki olyan egyszerűen élt, miért nem ítélte el gazdag követőit.

- Bár ritka, mégsem lehetetlen, hogy egy gazdag szent legyen - mondta.
- Hogyan?
- Amikor a pénznek ugyanaz a hatása a gazdag szívére, mint a bambusznád árnyékának az udvarra.
- A tanítványok feszülten figyeltek. A bambusznád árnyéka végigsöpört az udvaron anélkül, hogy egy porszem is felkavart volna.

7.

A következő nap azt mondta a Mester:

- Haj, könnyebb utazni, mint megállni.
- A tanítványok persze tudni akarták, hogy miért.
- Azért, mert amíg utazol valamilyen cél felé, addig álmodozhatsz róla. Amikor megérkezel, a valósággal nézel szembe.
- De hogyan változhatunk meg, ha nincsenek céljaink és álmaink?
- kérdezték az elámult tanítványok.
- Az igazi változás nem akarásból születik. Fogadjátok el a valóságot, és a változás magától fog beállni.

8.

- Rettenetesen szükségem van egy kis segítségre, máskülönben megbolondulok. Egyetlen szobában élünk: a feleségem, a gyerekeim, meg az apósom és anyósom. Az idegeink kikészültek, egymással üvöltözünk. A szobánk maga a pokol.

- Megígéred, hogy megteszed, akármit is mondom neked? - kérdezte a Mester.
- Esküszöm bármit megteszek.
- Jól van. Hány állatotok van?
- Egy tehenünk, egy kecskénk és hat tyúkunk.
- Tartsd benn azokat is a szobában, ahol laktok. Aztán egy hét múlva gyere vissza.
- A tanítvány megrémült. De mivel megígérte a Mesternek, hogy engedelmeskedik, bevitte az állatokat is. Egy hét múlva nyomorultán és siránkozva tért vissza.
- Idegroncs vagyok. A kosz! A bűz! A zaj! Az örülség határára vagyunk mindannyian.
- Menj haza - mondta a Mester -, és tedd ki az állatokat.
- Az ember egész úton rohant hazafelé. Másnap örömtől csillogó szemmel jött vissza.
- Mily gyönyörű az élet! Az állatok kint vannak. A szobánk maga a mennyország, olyan csendes, tiszta és tágas!

9.

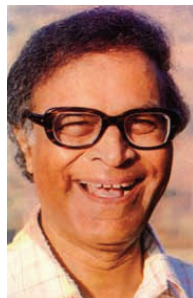
A tanítványok, akik azt akarták tudni a Mestertől, hogy miféle meditatiót végez reggelként a kertben, így válaszolt:

- Amikor figyelmesen nézem a rózsabokrot, akkor teljes virágzásban látom.
- Miért kell valakinek figyelmesen néznie, hogy lássa a rózsabokrot? - kérdezték.
- Mert máskülönben nem a rózsabokrot látja az ember, hanem a saját előregyártott gondolatát a bokorról.

10.

Egy látogatónak, aki úgy mutatkozott be, mint az Igazság keresője, ezt mondta a Mester:

- Ha valóban az Igazságot keresed, akkor van valami, amire mindened felett szükséged van.
- Tudom. Az igazság szenvedélyes szeretete az.
- Nem. Állandó készenlét annak elismerésére, hogy tévedhetsz.

Látók és vakok

Jézus csodái mind jók, mert Ő maga is jó. Ezért sosem átkozott, nem rontott meg senkit, nem tett vakká, süketé. Látszólagos kivétel Saul időleges vaksága a damaszkuszi úton. Ő ténylegesen elvesztette a szeme világát, de csak egy időre, amíg meg nem tanult valóban látni, a káprázatokon túli, az igazi valóságot érzékelni. A jót.

Nyelvünk csodái közé tartozik tanító ereje. Például az, hogy a gyó győkelem a jó elváltozásával állt elő. Régen hajmát mondtunk, mert a hagyma héjakból áll, mély hangon hajakból. Jer – hívtunk hajdan valakit; ebből lett a gyere. A hajma, jön, jöszte, jere, helyett: hagyma, gyön v. gyün, gyünni, gyüttem, gyöszte, gyere stb. „A székelyeknél gyavúl ami javúl, azaz gyógyúl. A gyógyít szóban a második gy a j (= v) módosulatának tekinthető, pl. ja-v-úl vagy jó-v-úl = jó-j-úl = gyó-gy-úl.” (Czuczor-Fogarasi Szótár nyomán) A gyógyulás tehát javulás.

A vakon született esete azért különleges, mert ő nem egyszerűen beteg lett, mintha elveszett volna a látása pl. hályogtól, vagy trachomás fertőzéstől. Neki születésétől kezdve nem volt látásra alkalmas szeme. Tehát valódi szeme. Nem tudjuk pontosan, hogy mi volt a szemüregében.

Jézus tehát két látó szemet teremtett neki! Valószínűleg ez verte ki a biztosítékot a farizeusokban, ezért próbálták, úgymond, kivizsgálni az esetet. De

nem juthattak semmire, mert az Igazság (Jn 14,6) lehetőségét eleve kizárták. Például úgy kérdezték, mintha valaha is látott volna: „Hogy adta vissza látásodat?” Szóhasználatukat a vak szülei is átvették, noha nem tagadták a tényt: fiuk eredendő vakságát. Sőt, maga a vakon született is belegabalyodott a farizeusok keltette fogalomzavarba, ám az igazsághoz kitartóan ragaszkodott. A farizeusoknak el kellett volna ismerniök, hogy Jézus olyan csodát tett, amilyent a Teremtés óta soha senki, tehát ő a Messiás. De ők nem ilyen Megváltót akartak...

„Jézus meghallotta, hogy kidobták – a vakon születettet. Mikor

találkozott vele, megszólította: "Hiszel az Emberfiában?"

"Ki az, Uram? – kérdezte. Hinni akarok benne."

"Előtted áll, felelte Jézus, ő az, aki veled beszél."

"Hiszek, Uram!" – kiáltotta és leborult előtte.

Jézus megjegyezte: "Azért jöttem a világra, hogy ítéletet tartsak; Akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, elvakuljanak." Jézus tehát elfogadta, hogy a vakon született Istennek járó Uram névvel illesse, leboruljon előtte, és egyúttal kijelentette, hogy ítéletet fog tartani: helyreigazítja az eltorzult világot, amit a farizeusok és más elbizakodottak a Valóság helyett látnak és helyreállítja a paradicsomi rendet. A Teremtés eredeti rendjét.

„Meghallotta ezt néhány körülötte álló farizeus és megkérdezte: "Csak nem vagyunk mi is vakok?" Jézus így felelt: "Ha vakok volnátok, bűnötök nem volna. De ti azt mondjátok: Látunk. Ezért megmarad bűnötök." (Jn 9,35-41) A farizeusok bűne nem a vakság, miként a vakon született történetében is szóba jön, hogy a testi hiba a bűnök következménye. Ők, a nép irányítói tényleg nem láttak, hiszen nem ismerték el az egyszerű, tapasztalati tényeket sem. Csupán szemléltással, ha úgy tetszi optikai látással bírtak, lelkivel nem. Ez azokból a szemesekből hiányzik, akik nem

„éheznek és szomjaznak az igazságot.” (Mt 5,6) Az igazság Isten, az Egyetlen Valóság, a Világ Világosságának megnyilvánulása. Szent János Pál megfogalmazásában Splendor Veritas – az Igazság Ragyogása – tehát nem a fényé, a villanyé, hanem a Léleké.

Ennek okán Messiás-várásuk is hazugság volt. Látóságuk is, ezért jelentették ki ugyan ebben a fejezetben: „Mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.” Mi volt az Üdvözítő bűne? Önmaga. Az, hogy ő a Világ világossága, ő „az út az igazság és az élet”. A farizeusok lelkük mélyén ennek a fölismerésnek álltak ellen: Isten akaratának, hívásának, az Igazságnak. Látónak adták ki magukat, de valójában semmit sem vettek észre, mert irtóztak az Igazságtól, így szándékosan vakok maradtak.

Nekünk való tanítás álvalóságok sziporkázásával vakító korunkban.

NEM EJTI LE

Földgömb az utazási irodában. Szép, nagy, kerek.

Forgatni is lehet. Ragyogó szemmel nézi egy kisgyerek.

S míg édesanyja sorra intézi az ügyeket, jegyeket,

ő is bekalandozna tengereket és hegyeket.

De anyai szem ilyet szó nélkül hogy nézne!

"Kisfiam, ne nyúlj hozzá, mert ha leejted, vége!"

Elkapja kiskezét, s csodálja mozdulatlan. Kimennek. Elvegyülnek az utcaforgatagban.

Tűnődik. Hiába hívja kirakatok szépsége.

"Ha a Jó Isten ejti le, anyu akkor is vége?"

"Minek kisfiam?" "Hát a Földnek!

Azt mondtad, Ő tartja kezében. De ha elfárad a keze?

Ha leejti valamiképpen?"

"Kisfiam attól sose félj! Ha leejtené nagy baj lenne.

De Isten keze olyan erős, a Föld biztosan pihen benne."

S a fényes, tiszta gyerekszemből felragyog a csoda titka:

"Úgy-e, ha az egyik elfárad, akkor átveszi a másikba?!"

Túrmezei Erzsébet

Migránsok: nem veszély, hanem esély

Mit mond a katolikus társadalmi tanítás a bevándorlás kérdéséről?

Kevés jobb téma adódik manapság egy baráti társaság megosztására, mint a bevándorlás kérdésének felvetése. Szere-tünk különbséget tenni a határon túlra szakadt magyarok, vala-mint az egyéb, jellemzően a Balkánról vagy Afrikából érkező, zömében mozlim vallási és kulturális hátterű, szemmel láthatóan is „más bolygóról” érkezettek között. Attól általában nem fé-lünk, ha üres állásokat jönnek betölteni, emelven az ország jólét-ét, de kiutasítanánk azokat, akik „elveszik a magyarok kenyé-rét”. Egy biztos: miközben migránsok száza vesznek a tenger-be, a Tárki legfrissebb kutatása szerint a rendszerváltás óta eltelt időszakban most ért csúcsára a magyarok idegenellenése.

Az emberiség története bevándorlások története. A mai Egyesült Államok területére érkező első hajósokat az indiánok megvendégelték, megmentve őket a biztos éhhaláltól. Erről a haláladás ünnepén mind a mai napig megemlékeznek Ameriká-ban. Az indiánok leszármazottai aztán később vagy elbuktak a harcokban, vagy asszimilálódtak, vagy pedig rezervátumokba szorultak. Manapság a közép-és dél-amerikai illegális bevándor-lók tömegeinek helyzete a napirendben levő kérdés; a dolog pikantériája, hogy a ma uralmon levő bevándorlás ellenes véleményformá-lók ősei is részben illegálisan érkeztek Európából vagy Dél-Amerikából. *José H. Gomez* Los Angeles-i érsek a könyvében nemrég arra hívta fel a félelem miatt perspektíváját, nemzeti lelkiületének egy darabját veszítheti el az amerikai nép.

Nekünk, európaiaknak, ahelyett hogy védhetetlen falat emelnénk, azt kelle-ne megtanulnunk, miként lehet külön-féle kultúrájú embertársainkat befogadni és integrálni- anélkül, hogy saját életünket és kultúránkat veszélybe sodornánk. A mai bevándorlási problémát nehéz a globalizációról megfeledekezve értékelni. Sok nyugati ország jólétre tett szert azáltal, hogy sze-gényebb országokba helyezték át termelésüket, és odaexportál-ják árucikkeiket, gyakran csírájában elfojtva a helyi iparosodást, polgárosodást. A szabad kereskedelem segítette ugyan a legsze-gényebbek túlélését, de a jólét nem globalizálódott. Ennek az árát kell most megfizetnie mindenkinek. A piac egyensúlytörvé-nye könyörtelenül működik: a szegények a jómódú országokba menekülnek, ezáltal országuk relatív jóléte erősödik, a befogadó országé viszont csökken.

Most azonban nem a migráció gazdasági oldaláról sze-retnék írni. Már csak azért sem, mert a hozzánk érkezők nagy-részt személyes üldöztetés elől menekülnek háborúk, zavargá-sok sújtotta területekről.

A Fidesz –KDNP-kormányzatról talán el lehet monda-ni, hogy a mai politikai palettán a legközelebb áll a keresztény értékrendhez. Nemcsak szavakban, hanem sok intézkedésével is követi a katolikus társadalmi tanítást. Mégis, az utóbbi hónapok-ban kialakult vagy inkább kialakított bevándorlás ellenes hangu-lat igencsak távol áll az európai kultúránk alapját adó kereszt-énységéről. Ha már keresztény gyökerű kultúránk pusztulásáról

vizionálunk a menekültek áradatával kapcsolatban, nem árt fel-idézni, mit is tanít e kérdésről a kereszténység.

Kit kell szeretnem, kivel kell jót tennem? Ki az én fele-barátom? A kereszténység, máig élő kihívás elé állítva bennün-ket, a felebarát fogalmát faji eredtre, vallási meggyőződésre tekintet nélkül minden emberre kiterjesztette. Jézus példabeszé-de az irgalmas samaritanusról ma is kötelező olvasmány kelle-ne, hogy legyen. Nem csak azaz ember a felebarátunk, aki a mi hitünket vallja, a mi nyelvünket beszéli, osztja közös történelmi, kulturális örökségünket. Felebarátunk mindenki, akinek szüksé-ge van a segítségünkre. Felebarátunk mindenki, akit az élet megbeszített. Gondoljunk bele, milyen irányt vett volna a meg-váltás története, ha kétezer évvel ezelőtt az egyiptomi hatóságok kitoloncolják az üldöztetés elől menekülő, kétségtelenül idegen kultúrájú és vallású Szent családot.

A katekizmusban és pápai enciklikában is testet öltő katolikus társadalmi tanítás nem tesz különbséget legális és ille-gális bevándorlók között. Minden emberben Isten arcát véli fel-fedezni. Persze van, akiben könnyebb, és van, akiben nehezebb azt megtalálni. *Ferenc* pápa Az Evangélium öröme kezdetű apostoli buzdításában a leküzdendő szegénység egyik változata-ként szól a bevándorlók problémáiról. Arra hívja fel a befogadó népeket, hogy ne féljenek a helyi identitás elvesztése miatt, inkább új kulturális szintezésre törekedjenek.

A katolikus tanítás fontos eleme, hogy mindent meg kell tenni, méghozzá nemzetközi összefogás keretében, hogy megszüntessék a kivándorlás okait, legyen az háború vagy vég-zetes szegénység. Ez azonban nem jelenti, hogy addig is ne len-ne kötelességünk segíteni a kiszolgáltatottakon. *Ferenc* pápa a migrációs világnapra írt üzenetében rámutatott: a bevándorló nem „kezelendő probléma”, hanem testvér, akit be kell fogadni. Ez pedig alkalom arra, hogy másokkal jót téve, mi is kissé jobbakká váljunk.

Igaz az is, hogy a migráció-nak lehet olyan mértéke, amikor már nem elvárható, hogy egy ország több bevándorlót fogadjon be. A migráció emberi jog, de nem abszolút. A befo-gadó országnak jogában áll szabályozni a migrációt, de a szabá-lyozás a beérkezőknek a közjót szolgáló integrálását kell, hogy célozza. Éppen a menekülteket szállító hajók katasztrófái mutat-ják, hová vezethet a bárka túlterhelése. Attól azonban még na-gyon messze állunk, hogy a bevándorlók nemcsak a helyi lako-sok kényelmét, hanem emberi méltóságát is veszélyeztessék.

Gyakran halljuk azt az ellenérvet, hogy száz bevándor-ló között elég, ha egy terrorista férkőzik közénk. A terroristákat üldözni kell, a terrorizmusnak pedig az okait kell megszüntetni. De elég indok ez arra, hogy a másik kilencvenkilenc előtt be-csapjuk az ajtót? Vajon nem így lesz-e még több terrorista? Az sem kizárható, hogy évtizedek múltán a bevándorlók megváltoz-tatják kultúránkat, akár a térképet is átrajzolják. Mindez lehetsé-ges, de ezért nem őket, hanem önmagunkat kell okolni. Nem a bevándorlók teszik tönkre a keresztény kultúrát. Félelmeinkkel, a bezárkózással mi magunk verünk egy újabb szegyet annak ko-porsójába. A szeretet parancsának megélése viszont esélyt kínál nekünk, hogy egy kicsit jobbá vájunk. A politikusoknak is ez lenne a dolguk: súlyos kérdésekben komolyan vett érték alapján irányt mutatni, formálva a közleményt, nem pedig annak nehe-zen tesztelhető álláspontja mögé bújva a félelmet táplálni.

Tóth Tihamér

JÚNIUSI PROGRAMOK

Június 2.	Mozi
Június 5.	Elsőpéntek
Június 9.	Mozi
Június 13.	Ájzatosság az esti mise után
Június 16.	Mozi
Június 23.	Mozi
Június 27.	Az egyházmegye ünnepe és papszentelés Somogyváron—az egyházközségi buszt indítjuk erre az alkalomra
Június 30.	Mozi

**BEMUTATKOZIK
A KÉPVISELŐ-
TESTÜLET****Kiskó Imre**

Kiskó Imre vagyok. Nagyatádon születtem 1964-ben. Nagyszüleim, szüleim vallásossága a gyermekeikbe is átívódott annyira, hogy a mi gyermekeinket is templomba járó, Isten parancsait betartó személyiségekké szeretnénk formálni.

A vasár- és ünnepnapok szentmisék hallgatásán túl - alkalmanként - búcsújáró helyekre is elzarándokol a család. A mindennapok harcát ennek szellemében vívjuk meg. A főbb csapás irány az életben az Isten és embertársaink tisztelése és szolgálata, megértése. A megtévedetteknek a helyes út mutatása, akár a magam és a családom példája által. Nem gyakran törtem a fejem olyan gondolatokon, másoknak miről, mi a véleménye, de a példa jól mutatja, ha az ember tisztességesen teszi a dolgát Isten és embertársai érdekében, az nem merül feledésbe, amit a jelen eset is példáz. Ez úton köszönöm az engem választó hittestvérek bizalmát és remélem az amúgy is túlvállalt munkás hétköznapok mellett jut elég idő a egyház szolgálatára is.

Köszönöm.

Ízelítő a programokból:

- * Via Ferrata (sziklamászás) Csesznek
- * Pannon Csillagda
- * Libegőzés Eplényben
- * Pápai strand
- * Éjszakai túra
- * Sok játék, móka, nevetés

MOZI A KOLOSTORBAN

Júniusban a következő filmeket kínáljuk a kedves testvéreknek:
(A vetítések az esti mise után kezdődnek!)

Június 2.	Az élet szép
Június 9.	Csoda Milánóban
Június 16.	A legszebb ajándék
Június 23.	A lourdesi csoda I.
Június 30.	A lourdesi csoda II.

Nem hittanos társadat is magaddal hozhatod! A tábor időpontja: Lányok: júl. 13-18. Fiúk: júl. 20-25.

Szülői megbeszélés: május 29-én pénteken 18 órakor a kolostorban !

Részvételi díj: 18.000 Ft, ami szükség esetén csökkenthető!

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520